Anticipația

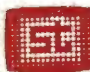
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DAN și LUCIAN MERIȘCA

Revoltă în labirint

**

484

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GHEORGHE BADEA
TITI TUDORANCEA

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Şef redacţie: **Viorica Podină**
Redactor literar: **Mihai Dan Pavelescu**
Tehnoredactarea: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Radu Gavrilescu**

Administraţia: Societatea „Presa Naţională" S.A., telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2495 (difuzare), telex: 11913 PRESN
Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor — Imprimeria „Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411
ABONAMENTELE se pot face direct de la redacţie
Adresa noastră este: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781, telefon: 17 72 44 sau 17 60 10, interior 1208

În atenţia cititorilor

Stimaţi cititori, vă informăm că la publicaţiile editate de Societatea „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A. se pot face abonamente şi direct la redacţie.

Doritorii — persoane particulare, instituţii, şcoli, facultăţi, întreprinderi de stat şi particulare — pot intra în posesia revistelor noastre trimiţînd prin mandat poştal în contul nostru 30.34.01 B.A.S.A. S.M.B., deschis la Banca Agricolă a Municipiului Bucureşti, contravaloarea abonamentului după cum urmează:

Revista „ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ" (lunară): un număr 35 lei, 120 lei trimestrial, 240 lei semestrial, 480 lei anual.

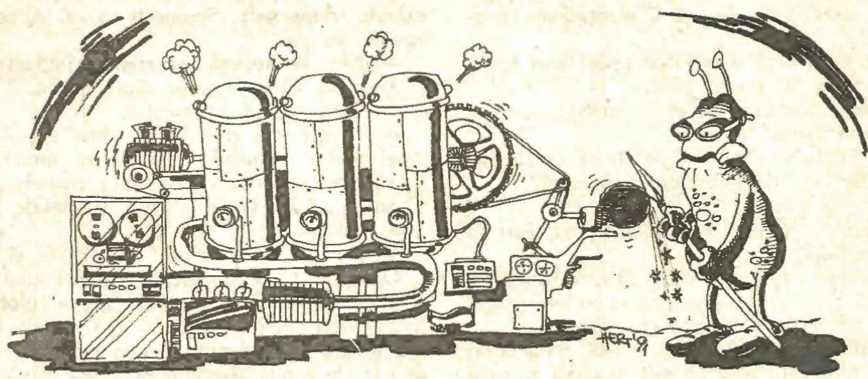
Revista „ANTICIPAŢIA" (literatură SF — lunară): un număr 25 lei, 90 lei trimestrial, 180 lei semestrial, 360 lei anual.

Revista „PSIHOLOGIA" (apare o dată la două luni): un număr 30 lei, 105 lei semestrial, 210 lei anual.

Revista „INFOCLUB" (o dată la două luni): un număr 65 lei, 195 lei semestrial, 390 lei anual.

Revista „BUSINESS TECH INTERNATIONAL" (o dată la două luni): un număr 60 lei, 195 lei semestrial, 390 lei anual.

Pe cotorul mandatului poştal specificaţi numele societăţii noastre, titlul revistei la care doriţi abonament şi numărul de exemplare solicitat, precum şi adresa exactă pentru a primi coletul poştal.

Desen de DAN RAIHERT

PHILIP K. DICK

Cazul Rautavaara

Cei trei tehnicieni aflaţi în astroglob monitorizau fluctuaţiile cîmpurilor magnetice interstelare, făcîndu-şi excelent datoria pînă în momentul în care au murit.

Fragmente de bazalt propulsate cu o viteză imensă le-au străpuns scutul protector, distrugîndu-le rezerva de oxigen. Cei doi bărbaţi avînd reacţii prea lente n-au putut face nimic.

Tînăra tehniciană finlandeză Agneta Rautavaara reuşise să-şi pună casca, dar ţevile de alimentare s-au strangulat; a inspirat şi a murit; o moarte absurdă, înecîndu-se cu ceea ce a vomitat. Aşa s-a încheiat sarcina de supraveghere a astroglobului lor EX 208. Peste o lună tehnicienii trebuiau să fie înlocuiţi şi aduşi pe Terra.

N-am putut să ajungem la timp să-i salvăm pe cei trei tereştri, dar am trimis un robot pentru a verifica dacă vreunul din ei putea fi regenerat. Tereştrii nu ne iubeau, dar în cazul acesta astroglobul de supraveghere se afla în apropierea noastră. Există legi care se aplică în asemenea situaţii, legi respectate de toate speciile din galaxie. N-aveam nici o intenţie să-i ajutăm cu ceva pe tereştri, dar trebuia să îndeplinim regulamentul.

Legile stipulau ca noi să încercăm să-i readucem la viaţă pe cei trei tehnicieni, dar noi am permis unui robot să preia responsabilităţile şi am greşit. De asemenea regulamentul ne cerea să anunţăm calamitatea celei mai apropiate nave terestre, noi însă am hotărît să n-o facem. Nu voi pleda pentru a ne justifica şi nici nu voi analiza raţionamentul nostru de atunci.

Robotul ne-a transmis că cei doi bărbaţi nu prezentau vreun semn de activitate cerebrală, ţesutul nervos fiind compromis. La Agneta Rautavaara a detectat slabe unde cerebrale, aşa încît robotul a declanşat o încercare de regenerare. Şi pentru că nu putea lua o decizie singur, ne-a contactat. I-am spus că poate acţiona. Greşeala — sau vina — ne aparţine nouă. Dacă am fi fost prezenţi, am fi ştiut mai bine ce era de făcut. Acceptăm şi preluăm în acest caz întreaga responsabilitate.

O oră mai tîrziu robotul a semnalat că a repus în funcţiune părţile centrale ale creierului fiinţei Rautavaara, alimentîndu-i ţesutul nervos cu sînge puternic oxigenat. Oxigenul, dar nu şi partea nutritivă, a provenit de la robot. I-am trimis instrucţiuni să înceapă sinteza elementelor nutritive prin procesarea trupului Agnetei Rautavaara, folosindu-l ca material de bază. Acesta este punctul asupra căruia autorităţile terestre au avut mai tîrziu cele mai mari obiecţii.

Dar noi n-am avut altă sursă nutritivă. Fiind formaţi din plasmă, n-am putut să ne oferim propriile corpuri.

Tereştrii au obiectat că puteam folosi trupurile însoţitorilor fiinţei Rautavaara. Dar noi, bazîndu-ne pe raportul robotului, ajunsesem la concluzia că acestea erau prea contaminate radioactiv şi prea toxice pentru Agneta, reprezentînd o adevărată otravă pentru creierul ei. Dacă nu ne acceptaţi logica, tot nu are nici o importanţă pentru noi; aceasta a fost situaţia, aşa cum am văzut-o noi din punctul nostru de vedere. De aceea am spus că eroarea noastră a constat în trimiterea unui robot. Dacă vreţi să ne găsiţi vreo vină, culpabilizaţi-ne pentru asta.

I-am cerut robotului să sondeze creierul Agnetei Rautavaara şi să ne trimită gîndurile ca să putem verifica integritatea fizică a celulelor ei nervoase.

În acel moment am anunţat autorităţile terestre. I-am informat despre accidentul care a distrus nava lor EX 208, faptul că doi dintre tehnicieni erau morţi şi că în urma unor eforturi extraordi-

nare din partea noastră i-am stabilizat activitatea cerebrală celui de-al treilea membru al echipajului, femeii, asta însemnînd că îi menţineam creierul în viaţă.

— Ce îi menţineţi? a întrebat operatorul terestru ca răspuns la apelul nostru.

— Îi alimentăm creierul cu substanţe nutritive provenite din trupul ei...

— Oh, Cristoase. Dar nu puteţi să faceţi una ca asta. La ce foloseşte numai creierul?

— Poate să gîndească, am spus noi.

— În regulă. Preluăm noi întregul caz. Dar va urma o anchetă.

— N-am procedat bine salvîndu-i creierul? La urma urmei, psyche-ul e localizat în creier. Trupul fizic este un instrument prin care creierul...

— Dă-mi coordonatele lui EX 208, mi-a cerut operatorul terestru. Vom trimite imediat o navă acolo. Ar fi trebuit să ne fi anunţat înainte de intervenţia voastră asupra tehnicienei. Voi, Aproximaţii, nu sînteţi capabili să înţelegeţi formele de viaţă somatică.

E jignitor pentru noi să auzim termenul „Aproximaţii". E o insultă terestră referitoare la originea noastră din sistemul Proxima Centauri. Ceea ce implică termenul este că noi n-am fi autentici, că nu sîntem decît o formă de viaţă simulată. Aceasta a fost răsplata noastră în cazul Rautavaara. Să fim batjocoriţi. Şi într-adevăr a avut loc o anchetă.

În adîncurile creierului ei atît de zdruncinat Agneta Rautavaara a perceput gustul acid al vomei şi o senzaţie de groază şi repulsie. Tot ce o înconjura în navă era distrus. Putea să-i vadă pe Travis şi pe Elms; fuseseră transformaţi în nişte zdrenţe însîngerate, iar sîngele îngheţase. Gheaţa acoperea interiorul globului, oxigenul dispăruse, iar temperatura era accea a spaţiului cosmic...

Atunci ce mă ţine în viaţă? Şi-a ridicat mîinile şi şi-a atins faţa sau mai degrabă a încercat să-şi atingă faţa. Casca mea, gemu ea. Am pus-o la timp. Gheaţa, care acoperea totul, a început să se topească. Braţele şi picioarele amputate ale colegilor ei şi-au regăsit trupurile. Fragmentele de bazalt, incrustate în carcasa globului, s-au retras şi au dispărut. Timpul, şi-a dat seama Agneta, se derulează invers. Foarte straniu. Aerul a revenit. A auzit semnalul grav al indicatorului de presiune. Travis şi Elms ameţiţi încercau să se ridice. Se holbau în jurul lor, îngroziţi. Agneta simţea ceva asemănător unui hohot imens de rîs, dar era o situaţie prea înfricoşătoare. Se părea că forţa impactului cauzase o perturbare temporală locală.

— Staţi jos amîndoi, zise ea.

Travis articulă cu greu:

— Eu... OK... ai dreptate. Se aşeză în faţa consolei şi apucă butonul care declanşă centura de siguranţă. Elms rămase în picioare.

— Am fost loviţi de particule destul de mari, le spuse Agneta.

— Da, confirmă Elms.

— Destul de mari şi cu viteză suficient de mare pentru a perturba timpul. Aşa încît ne-am întors înainte de provocarea evenimentului.

— Ei bine, cîmpurile magnetice sînt în parte responsabile, a subliniat Travis. Îşi frecă ochii cu mîinile tremurînde. Scoate-ţi casca, Agneta. N-ai nevoie de ea.

— Dar se apropie momentul impactului.

Amîndoi bărbaţii s-au uitat la ea.

— Vom repeta accidentul.

— Pe dracu'!, zise Travis. Mut EX-ul de aici. Apoi pianotă consola. Nu ne va nimeri.

Agneta şi-a scos casca, apoi cizmele... apoi a văzut apariţia. Omul stătea în spatele lor. Era Isus Cristos.

— Priviţi, le spuse ea lui Travis şi Elms.

Omul purta o tradiţională tunică albă şi nişte sandale, părul îi era lung, deschis la culoare, cu o luminozitate ce-o amintea pe cea a lunii. Figura îi era blîndă şi înţeleaptă. Exact ca în hologramele pe care le expun bisericile de acasă, gîndi Agneta. În tunică, avînd barbă, înţelept şi blînd, cu braţele uşor ridicate. Avea chiar şi aureolă. Cît de ciudat că imaginarul nostru curent era atît de exact.

— Oh, Dumnezeule, exclamă Travis. Bărbaţii erau stupefiaţi, ca şi Agneta de altfel. A venit pentru noi.

— Ei bine, eu n-am nimic împotrivă, se repezi Elms.

— Sigur că e OK în cazul tău, adăugă Travis cu amărăciune, tu n-ai o soţie şi trei copii. Şi Agneta? N-are decît trei sute de ani, e un copil.

Isus spuse:

— Eu sînt via, voi strugurii. Cine rămîne cu mine şi mă poartă în suflet rodeşte; cine se rupe de mine, nimic nu va face.

— Scot EX-ul din acest sector, zise Travis.

— Copilaşii mei, murmură Isus, nu voi rămîne cu voi prea mult.

— Bun, a căzut de acord Travis. EX-ul se îndreptă cu viteză maximă în direcţia axului lui Sirius, iar instrumentele le indicau fluxuri masive.

— Lua-te-ar dracu', Travis, şuieră sălbatic Elms. E o ocazie extraordinară, vreau să spun, cîţi oameni l-au văzut pe Isus? Vreau să spun, ESTE ISUS. Eşti Isus, nu? întrebă el, adresîndu-i-se apariţiei.

— Sînt Calea. Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu poate ajunge la Tatăl decît prin mine. Dacă mă afli, atunci îl afli şi pe Tatăl. Din această clipă voi l-aţi aflat şi l-aţi văzut.

Elms, cu faţa-i radiind de extaz, se repezi:

— Vedeţi? Vreau să se ştie că sînt nespus de fericit de a vă întîlni, domnule... Se întrerupse. Era cît pe ce să spun domnule Isus. E stupid, e de-a dreptul stupid. Isuse, domnule Isus, vreţi să luaţi loc? Puteţi să vă aşezaţi pe scaunul meu sau pe cel al domnişoarei Rautavaara. Nu-i aşa Agneta? Acesta este Walter Travis, el nu e un creştin, dar eu sînt. Am fost un creştin toată viaţa sau cea mai mare parte a ei. Nu sînt sigur în cazul domnişoarei Rautavaara. Ce spui Agneta?

— Lasă pălăvrăgeala, Elms, i-o reteză Travis.

— Dar El ne va judeca...

Isus zise:

— Dacă cine-mi aude vorbele nu le păstrează în dreaptă credinţă, nu eu voi fi cel care îl va condamna pentru că eu n-am venit să condamn lu-

mea, ci s-o salvez și cel care se leapădă de mine și nu-mi ascultă vorbele își are propriul său judecător.

Speriată Agneta îi explică apariției:

— Ia-ne ușor. Toți trei am trecut printr-o traumă teribilă. Apoi se întrebă brusc dacă Travis și Elms își aminteau că fuseseră uciși, că trupurile le fuseseră distruse.

Apariția zîmbi, ca și cum ar fi vrut s-o liniștească.

— Travis, adăugă Agneta aplecîndu-se spre el, vreau să mă asculți. Nici tu, nici Elms n-ați supraviețuit accidentului. De asta e aici El. Sînt singura care n-a fost... ezită.

— ...ucisă, completă Elms. Sîntem morți și El a venit pentru noi. Sînt gata, Doamne. Ia-mă!

— Ia-i pe amîndoi, șuieră Travis. Trimit un apel H.E.L.P. Și le transmit ce se întîmplă aici. Voi raporta înainte ca el să mă ia sau să încerce să mă ia.

— Ești mort, îi zise Elms.

— Dar mai pot trimite un apel, continuă Travis cu o expresie îmbufnată.

Apariției, Agneta îi spusese:

— Mai lasă-l puțin pe Travis. Nu prea înțelege. Dar cred că tu știi asta. Tu știi totul.

Apariția încuviințată.

Noi și Comisia Terestră de Anchetă ascultam și urmăream totul prin intermediul creierului ființei Rautavaara și concomitent ne dădeam seama de ce se întîmplase. Dar n-am căzut de acord în evaluarea situației. Cu toate că șase tereștri o considerau pernicioasă, noi o vedeam ca pe o victorie, pentru Agneta și pentru noi. Prin intermediul creierului ei, repus în funcțiune de un robot nepriceput, eram în legătură cu viața de apoi și puterile ce o conduceau. Dar ne tulbura modul în care percepea situația Comisia de Anchetă.

— Femeia halucinează, ne-a anunțat purtătorul de cuvînt al Comisiei. Pentru că nu receptează nici un fel de informații senzoriale. Și pentru că trupul ei este mort. Uitați-vă ce i-ați făcut.

Le-am atras atenția că Agneta Rautavaara este fericită.

— Ce trebuie să facem, ne-a comunicat purtătorul de cuvînt, este să-i stopăm activitatea cerebrală.

— Și noi să ratăm experimentul, am obiectat. Este o ocazie unică să aruncăm o privire spre viața de apoi. Creierul Agnetei este lentila noastră. Scopul științific este mai important decît umanitarismul.

Aceasta a fost poziția pe care am adoptat-o în timpul anchetei, o decizie ce se baza pe sinceritate, nu un expedient.

Tereștrii au decis să păstreze în funcțiune creierul ființei Rautavaara cu transducție video și audio. Cu toate acestea, Comisia a votat o moțiune de cenzură.

Personal am fost fascinant de ideea terestră a Mîntuitorului. Era pentru noi o concepție antică și ciudată, nu pentru că era antropomorfică, ci pentru că implica un comportament școlăresc al sufletului răposatului. Era un soi de răboj cu acte bune și rele, un fel de fișă transcendentală, cum poți găsi printre cele folosite în cazul școlii primare.

Pentru noi era o concepție primitivă în privința Mîntuitorului și, în timp ce vedeam și auzeam totul ca o entitate poliencefalică, mă întrebam care ar fi fost reacțiile Agnetei în fața unui Mîntuitor bazat pe dogmatica noastră. Creierul ei era menținut de echipamentul nostru, de mecanismele pe care robotul nostru le adusese la locul accidentului. Ar fi fost prea riscant să le deconectăm, prea multe distrugeri neuronale se produseseră deja. Complexul aparate-creier fusese transformat la bordul arcei neutre ce reprezenta sediul anchetei judiciare, undeva între Proxima Centauri și Sistemul Sol.

Mai tîrziu, în cîteva discuții discrete cu însoțitorii mei, am sugerat să implementăm propria noastră concepție asupra Ghidului Sufletului în viața de apoi, în creierul menținut artificial în viață al ființei Rautavaara. Punctul meu de vedere era că ar fi fost interesant să vedem cum reacționează.

Imediat însoțitorii mei mi-au dezvăluit contradicțiile din logica mea. Motivasem în cadrul anchetei că sistemul cerebral al Agnetei era o fereastră spre viața de apoi și deci experimentul era ceva justificat și oricum eram disculpați. Iar apoi argumentam că ceea ce ființa recepta nu era altceva decît o proiecție a propriilor ei supoziții.

— Ambele propoziții sînt adevărate, am zis. Este o adevărată fereastră spre viața de apoi și este și o reprezentare a motivațiilor culturale și rasiale ale ființei Rautavaara.

Ceea ce obțineam era în esență un model în cadrul căruia puteam introduce variabile atent selectate. Puteam implementa în creierul lui Rautavaara propriile noastre concepte ale Ghidului Sufletului și modul în care explicarea diferă de cea puerilă a tereștrilor.

Era o nouă posibilitate de a verifica propria noastră teologie. În concepția noastră teologia terestră fusese testată suficient și era total dezamăgitoare.

Am decis să acționăm în acest mod deoarece mențineam aparatura ce alimenta creierul lui Rautavaara. Pentru noi, acesta reprezenta un experiment mult mai interesant decît rezultatul anchetei. Și blamul nu e altceva decît o tradiție culturală, nu călătorește dincolo de granițele speciei. Presupun că tereștrii pot privi intențiile noastre ca fiind maligne. Neg acest lucru, noi îl negăm. Numiți-l dacă vreți un joc. Ne-ar provoca o satisfacție de ordin estetic de a o putea urmări pe Rautavaara confruntată cu Mîntuitorul nostru.

Ridicîndu-și brațele, Apariția le spuse lui Travis, Elms și Agnetei: „Eu sînt Învierea. Dacă cineva crede în mine, chiar dacă moare, va trăi și oricine trăiește și crede în mine nu va muri niciodată. Credeți în mine?".

— Cred, Doamne, spuse convins Elms.

— Prostii, mormăi Travis.

Agneta gîndi: Nu sînt sigură. Nu știu.

— Trebuie să decidem dacă mergem cu el, a conchis Elms. Travis te-ai aranjat, ai rămas pe dinafară. Stai aici și putrezește, asta ți-e soarta.

Sper că îl vei găsi pe Isus, Agneta. Vreau ca și tu să ai parte de viața veșnică, ca și mine. Nu-i așa Doamne?

Apariția încuviință.

— Travis, cred, ei bine, ar trebui ca tu să pleci cu El. Eu... Nu vroia să accentueze că Travis era mort. Dar trebuia ca acesta să înțeleagă situația, altfel, cum spusese și Elms, era pierdut pe vecie. Vino cu noi! conchise Agneta.

— Plecați deci? spuse cu amărăciune Travis.

— Da.

Uitîndu-se la Apariție, Elms spuse cu voce joasă:

— Poate mă înșel, dar se pare că se modifică.

Agneta privi, dar nu văzu nici o schimbare. Totuși Elms părea îngrozit. Apariția, în tunica-i albă, se îndreptă spre scaunul lui Travis, rămase nemișcată un timp și dintr-o dată, aplecîndu-se, brusc, mușcă fața lui Travis. Agneta țipă. Elms îl privea șocat pe Travis cum se zbătea în curelele centurii de siguranță cu figura zdrobită.

Apoi, cu mult calm, Apariția îl mîncă pe Travis.

— Vedeți, spuse purtătorul de cuvînt al Comisiei, creierul trebuie stopat. E prea deteriorat, experiența e groaznică pentru ea, trebuie să ia sfîrșit.

Am spus: Noi cei din Sistemul Proxima considerăm cele întîmplate ca fiind extrem de interesante.

— Dar Mîntuitorul îl mănîncă pe Travis! exclamă un alt membru al Comisiei.

— În religia voastră nu mîncați trupul Dumnezeului vostru și nu-i beți sîngele? Tot ce s-a întîmplat nu-i altceva decît oglindirea acelei euharistii.

— Ordon să i se întrerupă activitatea cerebrală! țipă purtătorul de cuvînt. Era palid și sudoarea îi țîșnise prin porii feței.

— Trebuie să vedem mai mult, am spus. Era teribil de interesantă această reluare a propriei noastre euharistii în care Mîntuitorul ne consumă.

— Agneta, șopti Elms, ai văzut? Isus l-a mîncat pe Travis. N-au mai rămas decît mănușile și ghetele.

Oh, Dumnezeule! Ce se întîmplă? Nu înțeleg, gîndi Agneta. Și se depărtă de Apariție, căutînd instinctiv mîna lui Elms.

— El este sîngele meu, spuse Apariția, lingîndu-și buzele. Beau acest sînge, sîngele vieții eterne. Și pentru că l-am băut, voi trăi veșnic. El e trupul meu. N-am un trup al meu, nu sînt decît plasmă. Mîncîndu-i trupul, obțin viața veșnică. Acesta este noul adevăr pe care-l proclam, sînt veșnic.

— O să ne mănînce și pe noi, zise Elms.

Da, gîndi Agneta. Așa o să facă. Putea vedea acum că Apariția era o Aproximație. O formă de viață din Proxima. Avea dreptate, nu avea un trup al său. Singurul mod prin care putea obține unul era...

— O să-l ucid, spuse Elms. Luă arma laser de pe raft și o îndreptă spre Apariție.

Aceasta spuse: A sosit clipa.

— Nu te apropia, urlă.

— Curînd o să dispar, exclamă Apariția, dar pot rămîne cu voi numai dacă vă voi bea sîngele și mînca trupul. Bucurați-va că veți trăi veșnic prin mine. Apariția se îndreptă spre Elms.

Elms declanșă arma laser. Isus se clătină și sîngeră puternic. E sîngele lui Travis, își dădu seama Agneta. Nu! E sîngele Apariției. E groaznic. Își acoperi fața terifiată.

— Repede, îi șopti lui Elms. Spune: Sînt nevinovat pentru sîngele vărsat. Spune-o pînă nu e prea tîrziu.

— Sînt nevinovat pentru sîngele vărsat, șuieră răgușit Elms.

Apariția căzu, sîngera și trăgea să moară. Nu mai era un om bărbos. Era altceva, dar Agneta nu putea spune ce este. Deodată Apariția șopti: Eli, Eli lana sabahtani?

Și în timp ce Agneta și Elms rămăseseră împietriți, Apariția muri.

— L-am ucis, urlă Elms. L-am ucis pe Isus. Și-și lipi arma laser de piept, căutînd trăgaciul.

Nu era Isus, oftă Agneta. Era altceva. Opusul lui Cristos. Și-i smulse arma lui Elms în timp ce acesta hohotea de plîns.

Tereștrii din Comisia de Anchetă erau în majoritate și au votat încetarea oricărei activități a creierului ființei Rautavaara. Acest lucru ne-a dezamăgit, dar n-aveam de ales.

Fusesem martorii unui experiment științific uluitor: teologia unei rase fusese grefată pe altele. Stoparea activității creierului ființei terestre a fost o tragedie științifică. În relația fundamentală cu divinitatea, specia terestră avea un punct de vedere total diferit de al nostru. Atribui aceasta faptului că ei sînt o specie somatică, în timp ce noi sîntem plasmă. Ei beau sîngele Dumnezeului lor, îi mănîncă trupul și în acest mod devin nemuritori. Pentru ei asta nu reprezintă ceva scandalos. Consideră asta ca ceva perfect natural. Dar pentru noi este oribil. Credinciosul să mănînce și să-și bea Dumnezeul? Îngrozitor, înfiorător. Rușinos și abominabil. Divinitatea trebuie să se împlinească prin contopirea cu creaturile sale; Dumnezeu trebuie să-și consume credincioșii.

Am fost martori la încetarea activității creierului ființei Rautavaara și la închiderea cazului Rautavaara, prin stoparea EEG. Ne-am simțit dezamăgiți, iar tereștrii au mai și votat un verdict de cenzură ce se va aplica intervenției noastre la bordul navei lor EX 208.

Este uluitoare distanța care separă speciile ce se dezvoltă în sisteme stelare diferite. Am încercat să înțelegem psihologia tereștrilor și am eșuat. Sîntem conștienți de faptul că nici ei nu înțeleg și sînt șocați de tradițiile noastre. Lucru demonstrat prin cazul Rautavaara. Oare nu slujeam noi scopurile experimentului științific? Eu însumi am fost stupefiat de reacția ființei Rautavaara cînd Mîntuitorul l-a mîncat pe Travis. Speram să văd sfînta euharistie completată cu ceilalți, cu Rautavaara și Elms. Dar am fost lipsiți de această împlinire. Și experimentul din punctul nostru de vedere a fost ratat.

Iar noi trăim acum sub osînda unui nemeritat blam moral.

Traducerea: CRISTIAN TAMAS

WILLIAM GIBSON

HOTELUL TRANDAFIRUL NOU

Șapte nopți închiriate în sicriul ăsta, Sandii. Hotelul Trandafirul Nou. Cît de mult te doresc acum. Derulez amintirile atît de încet, de dulce și cu răutate... Uneori te lovesc. Aproape că pot să te simt. Alteori, scot automatul tău micuț din geanta mea și-mi plimb degetul peste cromul neted și ieftin. Chinez 0,22, cu orificiul țevii nu mai mare decît pupilele dilatate ale ochilor tăi dispăruți.

Vulpoiul este mort, Sandii. Vulpoiul mi-a spus să te uit.

Mi-l amintesc pe Vulpoi, rezemat de barul capitonat, în recepția întunecoasă a unui hotel din Singapore, de pe strada Bencoolen, mîinile sale descriind diferite sfere de influență, rivalități interne, curba unei anumite cariere, un punct slab descoperit de el în blindajul vreunui tanc de gîndit. Vulpoiul era pionul avansat în bătăliile creierelor, un mijlocitor în tranzacțiile corporațiilor. Era unul din soldații războaielor secrete ale zaibatsuilor, corporațiile multinaționale care controlează economii întregi.

Îl revăd pe Vulpoi surîzînd, vorbind repede,, ascultîndu-mi aventurile în spionajul intercorporații și clătinînd din cap. Chestia, spunea el, trebuie să găsesc o Chestie de-aia. Te făcea să simți că era o Chestie cu C mare. Chestia era Graalul Vulpoiului, bucățica aceea esențială de talent omenesc pur, intransferabil, ascunsă în creierele celor mai avansați cercetători din lume.

Nu poți descrie Chestia pe hîrtie, spunea Vulpoiul, și nici n-o poți codifica pe o dischetă.

Investițiile rentabile erau în trădătorii corporațiilor.

Vulpoiul era manierat, severitatea costumelor sale negre, franțuzești, fiind compensată de o șuviță neastîmpărată de păr, care nu voia să stea la locul ei. Nu mi-a plăcut niciodată cum i s-a ruinat toată imaginea atunci cînd s-a ridicat de la bar, cu umărul stîng strîmbat într-un unghi pe care nu-l putea ascunde nici un croitor din Paris. Cineva dăduse cu un taxi peste el, în Berna, și nimeni nu prea știa cum să-l mai pună la loc.

Cred că am plecat cu el pentru că a spus că urmărea o Chestie.

Și undeva pe acolo, în drumul nostru către Chestie, te-am găsit pe tine, Sandii.

Hotelul Trandafirul Nou este un cimitir, pe marginile neregulate ale lui Narita International. Capsulele din plastic, înalte de un metru și lungi de trei, sînt înfipte ca niște dinți suplimentari ai Godzilei pe un teren din beton, lîngă șoseaua spre aeroport. Fiecare capsulă are montat în tavan un ecran de televiziune. Stau de cîteva zile, urmărind spectacole cu jocuri japoneze și filme vechi. Uneori, am în mînă arma ta...

Uneori pot auzi jeturile, împletite în planare deasupra Naritei. Închid ochii și-mi imaginez șuvoaiele clare, albe, pălind, pierzîndu-și forma.

Întîia oară cînd te-am zărit, intrai într-un bar din Yokohama. Eurasiatică, pe jumătate gheișă, cu coapse prelungi, și diafană într-un costum chinezesc după originalul vreunui designer din Tokio. Ochi europeni, negri, pomeți asiatici. Mi te amintesc aruncîndu-ți po-

șeta pe pat, mai tîrziu, într-o cameră de hotel. Din poșetă au căzut un teanc boțit de yeni noi, o agendă imensă ținută laolaltă cu elastice, un cip bancar Mitsubishi, pașaportul japonez cu o crizantemă de aur gravată pe copertă și Chinezul 0,22.

Mi-ai spus povestea ta. Tatăl tău fusese executiv în Tokio, dar acum era dizgrațiat, dezproprietărit, proscris de către Hosaka, cel mai mare zaibatsu dintre toți. În noaptea aceea, mama ta era olandeză, iar eu te ascultam, depănînd pentru mine verile din Amsterdam, cu porumbeii din piața Digului ca un covor castaniu, moale.

N-am întrebat niciodată pentru ce fusese tatăl tău dizgrațiat. Te-am privit îmbrăcîndu-te; am privit legănatul pletelor tale negre, drepte, care tăiau aerul...

Acum Hosaka mă vînează pe mine.

Sicriele din Trandafirul Nou sînt fixate în eșafodajele de reciclare, țevi din oțel, emailate strălucitor. Cînd urc scara, vopseaua se cojește, cade la fiecare treaptă, pe cînd urmez pasarela. Mîna mea stîngă numără liniuțele sicrielor, anunțurile lor multilingve anunțînd amenzile pentru pierderea unei chei.

Ridic ochii: jeturile decolează din Narita, spre casă, tot atît de îndepărtată acum ca și oricare satelit.

Vulpoiul a înțeles imediat cum te-am putea utiliza, însă n-a fost destul de ager ca să te crediteze cu ambiție. El n-a stat însă niciodată o noapte întreagă cu tine pe plajă, la Kamakura, nu ți-a auzit niciodată coșmarele, n-a ascultat niciodată o copilărie complet inventată schimbîndu-se sub stelele acelea, schimbîndu-se și rostogolindu-se, gura ta de copilă deschizîndu-se ca să destăinuie un trecut proaspăt și, jurai tu, întotdeauna acela care era adevărul adevărat.

Nu-mi păsa, ținîndu-ți șoldurile în vreme ce nisipul se răcea sub pielea ta.

O dată, m-ai părăsit și ai fugit înapoi pe plajă, spunînd că uitasei cheia. Am găsit cheia în ușă și am mers după tine, ca să te găsesc îngropată pînă la glezne în valuri, cu spatele tău moale acum rigid și tremurînd; cu ochii pierduți în depărtare. Nu ai putut vorbi. Tremurînd... Pierdută... Tremurînd pentru alte viitoruri și trecuturi mai bune...

M-ai lăsat aici, Sandii.

Mi-ai lăsat toate lucrurile tale.

Pistolul. Cutia de farduri, fondurile de ten și rujurile capsulate în plastic. Microcalculatorul tău Cray, un cadou de la Vulpoi, cu o listă de cumpărături pe care o introduseseși în memorie. Uneori o derulez, privind fiecare articol cum traversează micul ecran argintiu.

Un congelator. Un fermentator. Un incubator. Un sistem de elecroforeză cu celulă integrată de agaroză și transluminator. Un integrator de țesut. Un cromatograf lichid de mare performanță. Un citomatru. Un spectrofotometru. Patru duzini de eprubete din borsilicat. O microcentrifugă. Și un sintetizator de ADN, cu calculatorul încorporat. Plus softurile.

Costisitoare, Sandii, dar Hosaka ne semna toate cecurile. Mai tîrziu, i-ai făcut să plătească și mai mult, însă tu erai deja dusă.

Lista ți-a alcătuit-o Hiroshi. În pat, probabil. Hiroshi Yomiuri. Lucra la Maas Biolab GmbH. Hosaka îl dorea.

Era un greu. Chestia, și multe altele. Vulpoiul îi urmărea pe inginerii geneticieni, așa cum un fan îi urmărește pe jucători în jocul favorit. Vulpoiul îl dorea atît de mult pe Hiroshi încît aproape îi simțea gustul.

Înainte de apariția ta, mă trimisese de trei ori la Frankfurt, doar ca să mă uit la Hiroshi. Nu să-i arunc o nadă, sau măcar să-i fac cu ochiul. Doar să-l privesc.

Hiroshi dovedea toate semnele stabilității. Găsise o nemțoaică cu preferințe pentru lodenurile conservatoare și cizmele de călărie lustruite în culoarea castanelor. Cumpărase o casă renovată din oraș, exact în piața potrivită. Se apucase de scrimă și renunțase la kendo.

Iar peste tot, echipele de securitate ale lui Maas, solide și profesioniste, un sirop gros, dar limpede, de supraveghere. M-am întors și i-am spus Vulpoiului că n-o să-l putem atinge niciodată.

Tu l-ai atins pentru noi, Sandii. L-ai atins așa cum trebuia...

Contactele noastre din Hosaka erau ca niște celule specializate, protejînd organismul-mamă. Noi eram mutații, Vulpoiul și cu mine, agenți dubioși plutind în partea umbrită a oceanului intercorporații.

După ce te-am văzut instalată în Viena, le-am oferit pe Hiroshi. Nici măcar n-au clipit. Calmi și imobili, într-o cameră de hotel în L.A. Au spus că trebuie să se gîndească.

Vulpoiul a rostit numele principalului concurent al lui Hosaka pe piața genelor: l-a aruncat deschis, încălcînd protocolul care interzicea folosirea numelor proprii.

Au spus că trebuie să se gîndească.

Vulpoiul le-a dat trei zile.

Cu o săptămînă înainte de a pleca la Viena, te-am luat cu mine în Barcelona. Mi te reamintesc, cu pletele băgate sub o beretă cenușie, pomeții tăi mongoloizi, înalți, reflectîndu-se în vitrinele vechilor magazine. Mergînd pe Ramblas pînă la portul fenician, dincolo de Mercado cea acoperită de sticlă, unde se vindeau portocale din Africa.

Bătrînul Ritz, camera noastră călduroasă, întuneric, cu toată greutatea moale a Europei trasă peste noi ca o plapumă. Te puteam avea în timp ce dormeai. Erai întotdeauna gata. Îți vedeam buzele într-un O moale, rotund, de surpriză, fața ta gata să se afunde în perna albă și pufoasă — lenjeria arhaică a Ritzului. Înăuntrul tău, îmi imaginam, tot neonul acela, mulțimile înghesuindu-se în jurul stației Shinkuju, noaptea electrică... Te mișcai chiar așa, ritmul unei noi generații, visătoare și înde-

părtată de pămîntul oricărei națiuni.

După ce am ajuns la Viena, te-am instalat în hotelul favorit al nevestei lui Hiroshi. Liniștit, solid, recepția cu dale ca o tablă de șah din marmură, cu ascensoare alămite, mirosind a suc de lămîie și țigări fine. Era ușor să ne-o închipuim acolo, lucirile de pe cizmele ei reflectate în marmura lustruită, dar știam că ea nu avea să vină, nu atunci.

Plecase la băi, undeva prin Rhineland, iar Hiroshi venise în Viena pentru o conferință. Cînd a apărut securitatea Maasului, ca să inspecteze hotelul, tu nu erai la vedere.

Hiroshi a sosit după o oră, singur.

Închipuiește-ți un extraterestru, spunea o dată Vulpoiul, care a venit aici să identifice forma dominantă de inteligență a planetei. Extraterestrul privește o singură dată, apoi alege. Ce crezi că o să aleagă? Țin minte că am înălțat din umeri.

Pe zaibatsui, a spus Vulpoiul, pe multinaționali. Sîngele unui zaibatsu este informația, nu oamenii. Structura este independentă de viețile individuale care o compun. Corporația ca o formă de viață.

Iar începi cu teoria Chestiei, i-am spus.

Maas nu este așa, a răspuns el, ignorîndu-mă.

Maas era mică, iute, nemiloasă. Un atavism. Maas era toată o Chestie.

Mi-l amintesc pe Vulpoi vorbind despre natura Chestiei lui Hiroshi. Nuclează radioactivă, anticorpi monoclonali, ceva referitor la legăturile proteinelor și nucleotidelor... Calde, le spunea Vulpoiul, proteine calde... Legături de mare viteză. Mai spunea că Hiroshi era o ciudățenie, genul care scutură prejudecățile, inversează un întreg domeniu științific și aduce revizuirea violentă a unui întreg bagaj de cunoștințe. Licențe fundamentale, afirma el cu gîtul răgușit de bogăția de acolo, cu aroma milioanelor neimpozabile ce înconjoară acele două cuvinte.

Hosaka îl voia pe Hiroshi, dar Chestia lui era îndeajuns de radicală ca să-i pună pe gînduri. Voiau să-l lase să lucreze de unul singur.

Am mers în Marrakech, în orașul vechi, Medina. Am găsit un laborator de heroină ce fusese convertit în extracția de feromoni. L-am cumpărat cu banii lui Hosaka.

Am parcurs piața din Djemaa-el-Fna cu un afacerist portughez care transpira permanent, discutînd despre iluminatul fluorescent și instalarea cuștilor cu specimene de laborator. Dincolo de zidurile orașului, uriașul Atlas. Djemaa-el-Fna era ticsită de jongleri, dansatori, ghicitoare, băiețași ciungi, întorcînd strungurile cu picioarele, și cerșetori orbi cu farfurioare de lemn sub hologramele animate care făceau reclamă echipamentelor soft franțuzești.

Am trecut pe lîngă maldăre de lînă brută și tuburi din plastic cu microcipuri chinezești. Am făcut aluzie la faptul că patronii mei doreau să producă beta-endorfin sintetic. Întotdeauna încearcă să le dai ceva care să priceapă.

Uneori, Sandii, mi te reamintesc în Harajuku. Închid ochii în sicriul ăsta și te pot zări acolo — strălucirea, labirintul de cristal al buticurilor, parfumul hainelor noi. Îți văd pomeții trecînd pe lîngă rafturi cromate, conținînd piei pariziene. Cîteodată te țineam de mînă.

Credeam că noi te-am găsit, Sandii, dar de fapt *tu* ne-ai găsit pe noi. Acum știu că tu ne căutai, pe noi sau pe cineva asemenea nouă. Vulpoiul era încîntat, rînjind de descoperirea noastră, o astfel de sculă nouă și frumușică, strălucitoare ca un bisturiu. Exact ceea ce ne trebuia ca să separăm o Chestie încăpățînată, cum era Hiroshi, de trupul gelos al mamei sale, Maas Biolab.

Căutai pesemne de multă vreme, uitîndu-te după o cale de scăpare, în nopțile acelea din Shinjuku. Nopți în care tăiai atentă pachetul cu cărțile de joc risipite ale trecutului tău...

Propriul meu trecut dispăruse cu ani în urmă; pierdusem toate tururile. Înțelegeam obiceiul Vulpoiului ca, noaptea tîrziu, să-și golească portofelul, răvășindu-și actele. Le așeza după aceea în combinații diferite, le rearanja, aștepta să se formeze o imagine. Știam ce căuta. Tu făceai exact același lucru cu amintirile tale din copilărie.

În Trandafirul Nou, în seara aceasta, aleg dintre licitațiile tale despre trecut...

Aleg versiunea originală, faimosul text recitat în camera hotelului din Yokohama, în acea primă noapte, în pat. Aleg tatăl dizgrațiat, executivul Hosaka. Hosaka... Ce perfect... Apoi, mama olandeză, verile în Amsterdam, pătura moale de porumbei, după-amiezile în piața Digului.

Din zăduful Marrakechului, am intrat în aerul condiționat al Hiltonului. Cămașa udă mi s-a lipit de spate în timp ce am citit mesajul primit de la tine prin intermediul Vulpoiului. Făcusei toată treaba; Hiroshi avea să-și părăsească nevasta. Nu-ți fusese greu să comunici cu noi, chiar prin rețeaua densă a securității Maas; îi arătasei lui Hiroshi locșorul perfect pentru cafea și cornuri cu unt. Chelnerul tău favorit avea părul cărunt, era blînd, șchiopăta și lucra pentru noi. Îți lăsai mesajele sub șervetul de pe masă.

Toată ziua de astăzi am privit cum un elicopter micuț descria o rețea strînsă deasupra locului meu, exilul meu, hotelul Trandafirul Nou. M-am uitat pe chepeng la umbra lui răbdătoare traversînd betonul pătat de ulei. Aproape... Foarte aproape...

Am plecat din Marrakech spre Berlin. M-am întîlnit cu un galez într-un bar și am început să aranjez dispariția lui Hiroshi.

Avea să fie o afacere complicată, încîlcită ca alămurile și oglinzile mișcătoare ale scenelor victoriene, însă efectul dorit era destul de simplu. Hiroshi urma să pășească înapoia unui Mercedes cu celulă

de hidrogen şi să dispară. Duzina de agenţi Maas care îl urmăreau permanent avea să forfotească în jurul microbuzului precum furnicile; aparatul de securitate al lui Maas avea să se întărească în jurul punctului acela ca o răşină epoxidică.

În Berlin se ştie cum să se facă prompt o afacere. Am reuşit chiar să aranjez o ultimă noapte cu tine. Am păstrat secretul faţă de Vulpoi; s-ar fi putut să nu fie de acord. Acum am uitat numele oraşului. L-am ştiut timp de o oră, pe autostradă, sub cerul auriu al Rhinului şi l-am uitat în braţele tale.

Spre dimineaţă a început ploaia. Camera noastră avea o singură fereastră, înaltă şi îngustă, unde am stat şi am privit ploaia îmbrăcînd rîul cu ace din argint. Sunetul răsuflării tale... Rîul curgea pe sub arcade joase din piatră. Strada era goală. Europa era un muzeu mort.

Îţi rezervasem deja biletul spre Marrakech, din Orly, sub un alt nume. Atunci cînd aveam să trag ultima sfoară, făcîndu-l pe Hiroshi să dispară, tu aveai să fii pe drum.

Îţi lăsasei poşeta pe biroul cel negru şi vechi. În vreme ce dormeai, ţi-am scotocit prin lucruri, îndepărtînd tot ceea ce nu s-ar fi potrivit cu noua identitate pe care ţi-o cumpărasem în Berlin. Am luat Chinezul 0,22, microcalculatorul şi cipul bancar. Am scos din geanta mea un paşaport nou, olandez, şi un cip bancar elveţian pe acelaşi nume şi ţi le-am vîrît în poşetă.

Am atins cu degetele ceva plat. Am scos obiectul afară, o dischetă. Neetichetată.

Stătea acolo, în palma mîinii mele, toată moartea aceea. Latentă, codificată, aşteptînd.

Am rămas pe loc, privindu-te cum răsufli, privindu-ţi sînii ridicîndu-se şi coborînd. Ţi-am văzut buzele uşor întredeschise, iar în linia şi curba buzei de jos zăream ideea vagă a rănirii.

Am pus discheta înapoi în poşetă. Cînd m-am întins lîngă tine, te-ai întors, trezind prin răsuflarea ta toată noaptea electrică a unei noi Asii, viitorul ridicîndu-se în tine precum un fluid strălucitor, curăţîndu-mă de orice, cu excepţia clipei. Aceasta era magia ta, trăiai în afara istoriei, totul în prezent.

Iar tu ştiai cum să mă duci acolo.

M-ai dus, pentru ultima, ultima oară...

Pe cînd mă bărbieream, te-am auzit deşertîndu-ţi fardurile în geanta mea.

Sînt olandeză acum, ai spus. Vreau un chip nou.

Dr. Hiroshi Yomiuri a dispărut în Viena, pe o stradă liniştită pe lîngă Singerstrasse, la două blocuri de hotelul favorit al soţiei lui. Într-o după-amiază senină de octombrie, în prezenţa unei duzini de martori experţi, dr. Yomiuri a dispărut.

A trecut ca Alice printr-o oglindă. Undeva, în culise, mişcarea bine unsă a orologiului victorian.

Am răspuns la telefonul galezului dintr-o cameră de hotel din Geneva. Treaba se făcuse. Hiroshi era în drum spre Marrakech. Mi-am turnat un pahar şi m-am gîndit la picioarele tale.

Vulpoiul şi cu mine ne-am întîlnit peste o zi, pe Narita, într-un bar sushi din terminalul JAL. Tocmai coborîse dintr-un jet Air Maroc, epuizat şi triumfător.

Îi place acolo, mi-a spus, referindu-se la Hiroshi. O iubeşte, a mai adăugat, referindu-se la tine.

Am zîmbit. Promisesei să ne întîlnim în Shinjuku peste o lună.

Pistoletul tău ieftin din hotelul Trandafirul Nou... Cromul a început să se jupoaie. Turnarea este grosolană şi în oţelul aspru au fost ştanţate nişte caractere chinezeşti neclare. Plăselele sînt din plastic roşu, cu cîte un dragon pe fiecare parte. Ca o jucărie de copil.

Vulpoiul mînca sushi în terminalul JAL, excitat de ceea ce făcusem. Umărul continua să-i dea necazuri, dar spunea că nu-i pasă. Acum avea bani pentru doctori mai buni. Acum avea bani pentru orice.

Totuşi, banii pe care îi luasem de la Hosaka nu mi se păreau foarte importanţi. Nu mă îndoiam de noua noastră bogăţie, însă ultima noapte petrecută cu tine mă convinsese că, în noua ordine a lucrurilor, totul ne revenea în mod normal, ca o funcţie a ceea ce eram.

Sărmanul Vulpoi... Cu cămăşile lui din oxford albastru, mai apretate ca oricînd, cu costumele lui pariziene, parcă şi mai întunecate, şi mai elegante. Stînd acolo, în JAL, întinzînd sushi printr-o tăviţă dreptunghiulară cu ridichi verzi, avea mai puţin de o săptămînă de trăit.

Este întuneric acum, iar rafturile cu sicrie ale Trandafirului Nou sînt iluminate toată noaptea de reflectoarele cocoţate sus, pe stîlpii metalici, vopsiţi. Aici nimic nu pare să slujească scopului iniţial. Totul este surplus reciclat, pînă şi sicriele. Acum patruzeci de ani, capsulele acestea din plastic erau înşiruite în Tokio sau Yokohama, o haltă convenabilă pentru comisvoiajori. Poate că tatăl tău a dormit într-una dintre ele. Cînd eşafodajul era nou, se ridica în jurul carapacei vreunui turn cu oglinzi din Ginza, forfotind de echipe de constructori.

Briza din seara aceasta aduce cu ea zăngănitul unei săli pachinko şi mirosul legumelor gătite de la tarabele ambulante de peste drum.

Întind pastă de krill cu gust de crabi peste pesmeţii portocalii din orez. Aud avioanele.

În ultimele zile petrecute în Tokio, Vulpoiul şi cu mine am avut apartamente alăturate la etajul cincizeci şi trei din Hyatt. Nici un contact cu Hosaka. Ne plătiseră şi ne şterseseră din memoria oficială a companiei.

Vulpoiul însă nu putea pleca. Hiroshi era copilul lui, proiectul lui cel mai drag. Căpătase faţă de el un interes de proprietar, aproape patern. Îl iubea pentru Chestia lui. De aceea, mă obligase să păstrez legătura cu afaceristul portughez din Medina, care era de acord să mai arunce cîte un ochi şi peste laboratorul lui

Hiroshi.
Cînd a telefonat, a făcut-o dintr-un bar din Djemaa-el-Fna pe fundalul chemărilor vînzătorilor și sunetelor de naiuri din Atlas. Ne-a spus că în Marrakech se băga securitate. Vulpoiul a încuviințat. Hosaka...
După ceva mai puțin de o duzină de telefoane, am văzut schimbarea din Vulpoi, tensiunea și privirea pierdută. Îl găseam lîngă fereastră, privind în josul celor cincizeci și trei de etaje, în grădinile imperiale, pierdut în ceva despre care nu voia să vorbească.
Cere-i o descriere mai amănunțită, mi-a spus după una din convorbiri. Credea că unul din cei văzuți intrînd în laboratorul lui Hiroshi putea să fie Moenner, principalul genetician al lui Hosaka.
Moenner este, a încuviințat el după următoarea convorbire. Încă o convorbire și a crezut că l-a identificat pe Chedanne, șeful echipei de proteine Hosaka. De peste doi ani, nici unul nu fusese văzut în afara laboratoarelor corporației.
Devenise limpede că cercetătorii de vîrf ai lui Hosaka se adunau încetișor în Medina, Learurile negre executive șuierînd pe aripi din fibră de carbon deasupra aeroportului Marrakech. Vulpoiul clătina din cap. Era și el profesionist, specialist, și intuia că acumularea bruscă a principalelor Chestii Hosaka în Medina era o greșeală gravă a zaibatsului.
Cristoase, a rostit el turnîndu-și un Black Label, în momentul ăsta și-au dus acolo toată secția bio. O bombă... A clătinat din cap. O grenadă, la momentul și locul potrivit...
I-am reamintit de tehnicile întrebuințate de securitatea Hosaka. Zaibatsul avea legături în inima dietei și infiltrarea lor masivă de agenți în Marrakech putea avea loc numai cu știința și cooperarea guvernului marocan.
Las-o naibii, i-am spus. S-a terminat. L-ai vîndut pe Hiroshi. Acum, uită-l.
Știu ce este, mi-a răspuns el. Știu. Am mai văzut o dată așa ceva.
Mi-a explicat că în munca de cercetare există un anumit factor aleator. Chestia Chestiei, îi zicea el. Cînd un cercetător face o breșă, se poate ca alții să nu mai reușească obținerea unor rezultate asemănătoare. Lucrul acesta era de așteptat la Hiroshi, ale cărui cercetări se desfășurau în sensul opus conceptelor din ramura sa. Adeseori, o soluție era de a purta deschizătorul de breșe dintr-un laborator al corporației în altul, pentru o inițiere rituală. Cîteva modificări lipsite de logică ale echipamentului, și procesul avea loc. O nebunie, a încheiat el, nimeni nu știe de ce merge așa, dar merge. Mi-a zîmbit.
Totuși, ei riscă, a adăugat după aceea. Afurisiții ne-au spus că vor să-l izoleze pe Hiroshi, să-l țină departe de direcția lor principală de cercetare. Rahat! Fac pariu că în cercetarea Hosaka are loc o bătălie pentru putere. Cineva barosan își aduce favoriții acolo și-i freacă de Hiroshi, ca să aibă baftă. Cînd Hiroshi o să tragă covorul de sub picioarele ingineriei genetice, tipii din Medina vor fi pregătiți.
Și-a băut scotchul și-a înălțat din umeri.
Du-te la culcare, mi-a spus. Ai dreptate, s-a terminat.
M-am culcat, dar m-a trezit telefonul. Era tot Marrakechul, electricitatea statică albă a unei legături prin satelit și un torent de portugheză speriată.
Hosaka nu ne înghețase creditul, îl desființase. Comoara din poveste... Cu un minut mai devreme, eram milionari în devizele cele mai sigure din lume, iar acum eram săraci. L-am trezit pe Vulpoi.
Sandii, a rostit el. Ne-a vîndut. Securitatea Maas a cumpărat-o în Viena. Isuse Cristoase!
L-am privit despicîndu-și valiza zdrențuită cu un cuțit al armatei elvețiene. Avea sub capac trei bucăți de aur, lipite cu ciment dentar. Plăcuțe moi, fiecare validată și marcată de trezoria unui guvern african dispărut.
Trebuia să-mi fi dat seama, a continuat el cu glas sec.
Am zis: nu. Cred că am rostit numele tău.
Uit-o, m-a sfătuit Vulpoiul. Hosaka ne vrea capetele. O să presupună că i-am tras pe sfoară și i-am trădat. Telefonează și verifică-ne creditul.
Creditul nostru nu mai exista. Au negat că vreunul dintre noi avusese vreodată un cont.
Valea, a decretat Vulpoiul.
Am șters-o. Pe o ieșire de serviciu, în traficul din Tokio, apoi în Shinjuku. Atunci am înțeles pentru întîia oară cît de lungi erau brațele lui Hosaka.
Toate ușile erau închise. Oameni cu care făcusem afaceri de ani de zile ne zăreau venind și vedeam cum îndărătul ochilor lor se trînteau obloane de oțel. O întindeam înainte să aibă timp să telefoneze. Tensiunea superficială a lumii interlope se triplase și peste tot întîlneam aceeași membrană întinsă care ne zvîrlea îndărăt. Nici o șansă de a ne da la fund, de a dispărea.
În prima zi, Hosaka ne-a lăsat să fugim. După aceea, au trimis pe cineva să rupă, pentru a doua oară, spinarea Vulpoiului.
Nu i-am văzut făcînd-o, însă l-am zărit pe el căzînd. Ne găseam într-un magazin din Ginza, cu o oră înaintea închiderii, și l-am văzut prăbușindu-se de la mezaninul lustruit peste produsele Noii Asii.
Pe mine m-au scăpat și am continuat să fug. Vulpoiul a dus aurul cu el, dar mai aveam în buzunar o sută de yeni noi. Am fugit. Pînă la hotelul Trandafirul Nou.
Acum a sosit momentul...
Vino cu mine, Sandii. Ascultă neonul bîzîind pe șoseaua spre Narita International. Cîțiva fluturi de noapte descriu cercuri infinite în jurul reflectoarelor ce strălucesc peste Trandafirul Nou.
Iar tot hazul, Sandii, este că, uneori, pur și simplu nu-mi pari reală. Vulpoiul a spus cîndva că erai o ectoplasmă, un spirit invocat de extremele economiei. Spirit al veacului nou, coagulîndu-se pe o mie

de paturi din Hyatturile şi Hiltonurile lumii.

Acum ţin în mînă pistolul tău, băgat în buzunarul jachetei, iar mîna mi se pare teribil de îndepărtată. Deconectată.

Mi-l amintesc pe prietenul meu portughez uitînd engleza, încercînd să comunice în patru limbi pe care de abia le înţeleg, în vreme ce eu credeam că-mi spune că arde Medina. Nu Medina ardea. Creierele celor mai buni cercetători ai lui Hosaka. Boală, şoptea el, portughezul meu, boală şi febră şi moarte...

Inteligent, Vulpoiul a pus totul cap la cap. Nici n-a mai fost nevoie să pomenesc de discheta găsită în poşeta ta, în Germania.

Cineva, mi-a explicat el, reprogramase sintetizatorul ADN. Totul se găsea acolo pentru realizarea peste noapte a macromoleculei necesare. Cu calculatorul lui integrat şi echipamentul soft cel costisitor. Costisitor, Sandii... Dar nu atît de costisitoare pe cît te-ai dovedit a fi tu pentru Hosaka...

Sper că ai obţinut un preţ bun de la Maas.

Discheta în mîna mea. Ploaia pe rîu. Ştiam, dar nu puteam recunoaşte adevărul. Am pus codul pentru virusul meningeal înapoi în poşetă şi m-am întins lîngă tine.

Astfel încît Moenner a murit, împreună cu alţi cercetători Hosaka. Inclusiv Hiroshi. Chedanne a suferit leziuni cerebrale permanente.

Hiroshi nu-şi făcuse griji în legătură cu contaminarea. Proteinele lui erau inofensive. Sintetizatorul a bîzîit de unul singur toată noaptea, construind un virus după programul lui Maas Biolab GmbH.

Maas... Mică, iute, nemiloasă... O Chestie.

Şoseaua spre aeroport este lungă şi dreaptă. Caută să rămîi la adăpostul umbrei.

Iar eu zbieram la vocea aceea portugheză, o imploram să-mi spună ce se întîmplase cu fata, cu femeia lui Hiroshi. A dispărut, mi-a spus vocea. Cucul orologiului victorian...

De aceea Vulpoiul a trebuit să cadă, să cadă cu cele trei plăci patetice de aur şi să-şi rupă pentru ultima dată şira spinării. Pe podeaua unui magazin din Ginza, toţi cumpărătorii holbaţi în clipa dinainte de a începe să răcnească.

Pur şi simplu, nu te pot urî, fetiţo.

Elicopterul lui Hosaka s-a întors, cu luminile stinse, vînînd în infraroşu, căutînd căldura corpului. Un ţiuit înăbuşit cînd se întoarce, la un kilometru depărtare, legănîndu-se înapoi spre noi, spre Trandafirul Nou. O umbră prea iute peste strălucirea Naritei.

E în regulă, fetiţo, te rog doar să vii aici. Să mă ţii de mînă...

Traducerea: MIHAI DAN PAVELESCU

DIALOG CU CITITORII

RADU LUNGESCU: Povestirea este construită clişeatic; un ansamblu de locuri comune literaturii (şi filmului) SF. Finalul neconvingător nu constituie „poanta" dorită. Dovediţi însă calităţi. Mai trimiteţi.

MUNTEAN GABRIEL-MIRO: Ideea creierului „transferat" într-un alt corp (fie acesta şi robot) este una dintre cele mai utilizate în science-fiction. Succesul reluării ei se poate asigura doar încadrînd-o într-un text valoros în sine. În cazul dv. atît personajele (incredibil de schematice), cît şi subiectul (finalul previzibil aminteşte mult de revolta lui Hal din 2001) nu evadează din banal.

CIPRIAN-LAURENŢIU PRICOP: „Ce sînt eu" este (sic) o pastişă puţin convingătoare după „Born of Man and Women" de Richard Matheson, căreia îi adaugă un sfîrşit de sorginte fantastică. „Vampirul..." pare mai realizat. Motivaţia psihologică mi se pare însă greşită; filmele de acest gen stîrnesc mai degrabă angoase. Mai trimiteţi.

BARZA FLORIN: „Posibila lume" are la bază o idee interesantă. Din nefericire, subiectul ales şi modul de rezolvare sînt prea facile, coborînd mult nivelul de atractivitate. Ar fi interesantă o variantă (sau o rescriere) a povestirii care să subînţeleagă şi explicaţiile, anexate separat. Aşteptăm şi alte povestiri.

SZASZ GEZA: Nu, pentru „Singuri" şi „Piaţa" — idei lipsite de originalitate şi naraţiuni modeste. În ceea ce priveşte „Bolovanii", ideea este interesantă (deşi se simte umbra lui Resny Aîre), însă realizarea lasă de dorit. Multe părţi ar trebui rescrise pentru a fi mai coerentă şi mai plauzibilă. Mai încercaţi.

CHECHELUS MARIAN: În general textele trimise sînt sub nivelul celor anterioare. Influenţa lecturilor complementare (Calvino fiind cea mai vizibilă) vă împiedică să vă ordonaţi într-o naraţiune. Parabola din „Ultima dorinţă" nu este decît un mimetism lipsit de profunzime. Poate că ar fi interesant să abordaţi eseul spre care alunecă mai tare povestirile dv. Agreabilă este însă integrarea elementelor de fizică modernă. Mai trimiteţi. *(M.D. Pavelescu)*

GORAN HUDEC

Inelul

Am auzit soneria. M-am ridicat din fotoliul în care călduroasa după-amiază mă făcea să lenevesc și m-am întins după comutatorul monitorului video de la intrare. Individul corpolent din fața ușii îmi era complet necunoscut. I-am ieșit în întîmpinare.

– Inspectorul Strpić, s-a recomandat el.

Am dat din cap. Nu mai era nevoie să mă prezint; în general inspectorii cunosc numele celor cărora se hotărăsc să le facă o vizită. Și nici nu prea se așteaptă la un „Încîntat să vă..." de la cei pe care îi vizitează.

– Sper că-mi puteți acorda cîteva minute din timpul dv., a continuat el, pe un ton agreabil, pentru o scurtă conversație.

– Cu dragă inimă. Am timp berechet și, ca să vă spun drept, chiar vă așteptam, l-am prevenit eu.

Și-a arcuit o sprînceană rară în semn de mirare, așa că am adăugat:

– Oricum, pe cineva din branșa dv. Dar intrați, vă rog.

Am încercat să-mi fac o părere despre individ în timp ce-l conduceam în camera de zi. Cu vreo cîțiva ani mai în vîrstă decît mine, arătînd nici mai tînăr, nici mai bătrîn; fără exces de greutate încă. Îmbrăcat cu o eleganță sobră. Gesturi precise, studiate; are un aer foarte degajat, trădînd o deplină încredere în sine. Probabil avocat prin vocație, am hotărît eu.

Inspectorul s-a instalat într-un fotoliu moale, iar eu l-am întrebat dacă bea ceva. Alegerea lui mi-a întărit părerea despre el, fiindcă a refuzat coniacurile franțuzești și whisky-urile scoțiene cu nume ilustre, preferînd un soi de șliboviță slabă și dulce. A sorbit puțin și și-a țuguiat buzele subțiri, plin de mulțumire.

– V-ați descurcat foarte bine în viață, a remarcat el, privind admirativ încăpătoarea piscină acoperită din spatele peretelui de sticlă. Remarca lui era absolut îndreptățită, desigur, așa că am dat aprobator din cap și am făcut un semn cu mîna către pachetul de țigări de pe masă.

– Puteți fuma dacă doriți.

A aruncat o privire pachetului de „Sherman's Turkish Rounds" și a clătinat din cap, refuzînd invitația.

– Foarte, foarte bine. A sorbit din nou din pahar, gînditor. Fiscul, a continuat el, este foarte intrigat. Mi-a aruncat o urmă de zîmbet.

A tăcut ca pentru a reflecta. Ori poate aștepta ca eu să reacționez? Îndatoritor, am reacționat.

– Dacă țineți atît de mult. Eu nu cunosc deloc celelalte cazuri ale dv., așa că nu-l pot judeca pe-al meu.

– Ce vorbiți! Bine, atunci să încerc o reconstituire. Sper că mă veți ajuta cu cîteva amănunte, nu?

– Firește. Cum vă spuneam, am timp berechet.

– Cred și eu. Își păstra calmul. Ei bine, pînă în ziua de 20 aprilie, anul trecut, viața dv. a fost o afacere perfect normală, cu nimic ieșită din comun... scuzați-mi, vă rog, exprimarea. Nu a zîmbit. Mergeați la serviciu în fiecare zi. Salariul dv. era ceea ce se putea aștepta pentru un tînăr om de știință obișnuit, angajat la un institut de cercetări obișnuit. A dat pe gît ce mai rămăsese în pahar. I l-am umplut din nou. Pe 21 aprilie, dis-de-dimineață, înainte de a merge la serviciu, ați trecut pe la bancă pentru a deschide un cont de valută străină. Colegii dv. au declarat mai tîrziu că v-ați petrecut cea mai mare parte din ziua de muncă cufundat în niște calcule misterioase care păreau să vă fi făcut neobișnuit de ursuz. Privirea din ochii lui de un cenușiu șters deveni rece. În următoarele zile nu s-a mai constatat nici o schimbare deosebită în comportarea dv.

– Asta, l-am susținut eu, pînă cînd banca m-a anunțat de sosirea banilor.

– Exact. Un tremur abia sesizabil se insinuă în vocea lui plăcută, de bariton. Dar banii au sosit chiar pe 21 aprilie, într-un singur transfer masiv al unei sume îndeajuns de mari ca să vă plaseze printre cei mai bogați oameni din această parte a lumii. A doua zi după ce banca v-a informat în legătură cu transferul, v-ați retras din serviciu și ați început să construiți această... această... A ezitat, rămînînd tăcut din lipsa cuvîntului potrivit.

– Casă, am sugerat eu. Eu o numesc casă.

– Casă, a repetat inspectorul cu amărăciune. Cuvîntul, folosit în acest context, denumește de obicei o locuință omenească. Eu nu sînt sigur dacă acest cuvînt poate fi aplicat și în cazul dv. Una dintre cele mai puternice instalații electronice de prelucrare a datelor din țară, cît și un laborator electronic superdotat nu sînt niște obiecte ce se amplasează de regulă într-o locuință obișnuită.

– Nu este decît aripa casei destinată recreării intelectuale, am explicat eu, îndatoritor.

– Vreți să spuneți că ați construit-o pentru amuzamentul dv.?

– Al meu și al fiilor mei. Cred că asta depinde de gustul și de posibilitățile omului... și de timpul lui, firește. Altcineva poate că ar fi aranjat-o altfel. Mi-am desfăcut cele zece degete în aer, explicînd: Printre altele, îmi place mult să lucrez cu computerul. Așa se va întîmpla și cu fiii mei, cîndva, judecînd după interesul precoce pe care îl manifestă față de tot ce înseamnă electronică. Dar mă tem că ne-am îndepărtat de subiectul nostru.

– Mda, cam așa e. Să discutăm acum despre

inele. Pe neaşteptate, expresia de pe chipul inspectorului nu mai aparţinea unui om fericit. Inelele... Îşi punea gîndurile în ordine. Scandalul a izbucnit în Insulele Bahamas, la începutul lunii mai. Două doamne, celebre pentru gustul lor rafinat în ceea ce priveşte bijuteriile, au descoperit la o petrecere că purtau inele cu diamante identice, de o execuţie şi... ăă... o valoare extraordinară. S-a uitat la paharul din mînă. Păi, numai pietrele singure... dar să lăsăm asta. Se încruntă la faţă. Timp de cîteva zile presa bulevardieră a stors cît a putut din acest scandal; apoi s-a descoperit, pentru a turna gaz peste foc, că un al treilea inel, identic în toate privinţele cu celelalte două, fusese expus cîtva timp la Muzeul Ermitaj din Leningrad, ca obiect al unei expoziţii intitulate „Pietrele preţioase de-a lungul istoriei". Inelul era prezentat acolo drept opera unui meşter olandez neidentificat.

Mi-am înăbuşit chicotul; inspectorul era şi aşa un om cu destule necazuri pe cap.

– ...Hm, un meşter olandez necunoscut, probabil de la începutul secolului XVII. Inspectorul s-a aplecat înainte, a pus cu grijă pe masă paharul pe jumătate gol şi s-a aşezat din nou comod, încrucişîndu-şi braţele pe piept. Ziarele au aflat numai de trei inele, faptul că ulterior poliţia a primit informaţii asupra existenţei a nu mai puţin de alte 64 inele fiind ţinut în cel mai strict secret de către Interpol, pentru a se evita punerea într-o situaţie penibilă a nefericiţilor posesori. Toate cele 67 inele erau identice şi toate au fost livrate actualilor proprietari în aceeaşi zi, 19 aprilie, de către persoana cu care au negociat vînzarea. Plata în toate cele 67 de cazuri s-a făcut prin cecuri adresate aceluiaşi cont dintr-o anume bancă elveţiană.

A urmat o pauză. Am încercat să-l stimulez.

– Şi dv. credeţi că banca elveţiană a remis întreaga sumă acumulată, într-o singură grămadă mare, contului meu de valută străină de aici, pe 21 aprilie.

– Nu e nevoie doar să cred acest lucru. Este un fapt verificat. Inspectorul m-a privit în ochi. În plus, descrierile făcute de cei 67 cumpărători persoanei care le-a vîndut inelele corespund perfect. Nu există absolut nici un dubiu că fiecare v-a descris pe dv. Cercetările au fost extrem de minuţioase.

– Şi îndelungate, după cîte se pare. Nu v-aţi grăbit deloc.

Inspectorul a oftat, s-a aplecat înainte, a luat paharul de pe masă şi l-a golit dintr-o înghiţitură. Era un om cu multe necazuri pe cap. I-am umplut paharul din nou.

– Nu a existat nici un fel de acuzaţie oficială, a zis inspectorul calm. Cumpărătorii sînt mulţumiţi de achiziţie. Inelele sînt evident şi în afară de orice îndoială veritabile şi fac toţi banii care s-au dat pe ele. Fapt care te pune pe gînduri, ca să nu spun mai mult. Inelele sînt identice, categoric şi absolut, pînă la ultimul atom. Nici o metodă de analiză cunoscută ştiinţei moderne nu a descoperit vreo diferenţă. Absolut nici una!

– Extraordinar, am intonat eu, fără nici o modulaţie. Identice, spuneţi.

Mi-a scrutat o clipă faţa, neajutorat. Apoi a explodat.

– Este imposibil să faci două inele cu diamant absolut identice; două!... Şi uite că noi avem 67! Omeneşte este imposibil să faci 67 inele cu diamant veritabille, absolut identice! M-a privit feroce, răsuflînd întretăiat. Cel puţin 67, dacă stau să mă gîndesc!

– Îhî, am încuviinţat eu. Dacă poţi să-ţi închipui aşa ceva! Asta l-a liniştit de tot. Peste o clipă a spus:

– Pînă la urmă pot să...? Şi a extras o ţigară din pachet. I-am aprins-o.

– Cel puţin existenţa a 67 inele a fost stabilită, a revenit el la tonul oficial, dar Interpolul are motive întemeiate să creadă că numărul real trebuie să fie mai mare, dată fiind deosebirea substanţială dintre cantitatea de bani transferată în contul dv. de valută străină în Elveţia şi suma totală a plăţilor aşa cum au fost raportate de cei 67 cumpărători cunoscuţi. Apoi, ca un gînd care vine prea tîrziu: Fireşte, luînd în considerare ratele de schimb curente.

– Întotdeauna am crezut în caracterul inviolabil al conturilor bancare, am insinuat eu, adoptînd acelaşi ton.

– Dragă domnule! Acum era sigur că discuţia noastră părăsea terenul misterios al enigmelor abracadabrante.

– Gata, am înţeles. Ei bine, în total au fost vîndute 94 inele. Asta l-a zdruncinat rău.

– Recunoaşteţi deci! Recunoaşteţi cu adevărat!

– Nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe înainte. Nu are rost să trecem faptele sub tăcere, nu? Dar continuaţi, vă rog, îmi spuneţi nişte lucruri pe care nu le ştiam.

– Mda. Mai întîi s-a constatat că inelele sînt identice. A clătinat din cap, agitat. Apoi cercetările ulterioare au dovedit că nici unul dintre inele nu se afla pe lista celor dispărute.

– Lista celor dispărute, d-le ispector? Cum adică?

– Adică despre nici unul nu s-a raportat că ar fi furat sau că ar lipsi cuiva. De fapt, nu am putut găsi nici o urmă a existenţei vreunuia din ele anterioară vînzării. S-a încruntat. Adică anterioară negocierilor de vînzare.

A strivit ţigara pe jumătate fumată din cîteva smucituri repezi ale mîinii.

– Fapt care ne aduce la cea de-a doua enigmă neexplicată. În cursul cercetărilor a devenit clar că dv., şi nu e nici o îndoială că e vorba de dv., a mormăit el, trebuia să fiţi în acelaşi timp în 67 locuri din toate colţurile lumii pentru a putea conduce toate aceste negocieri. Ceea ce este imposibil! Şi mai ştim că dv. aţi vorbit impecabil cel puţin 28 limbi diferite în timpul acestor negocieri! Un om de afaceri japonez s-a jurat pe mormîntul strămoşilor lui că nici un european nu poate vorbi o japoneză atît de fluentă.

– Dacă putem numi japoneza o limbă fluentă.

– Eu n-o numesc în nici un fel. Eu însumi

n-am trecut niciodată de sayonara. Cel mai rău a fost un şeic care tot insista că dv. aţi vorbit dialectul endemic oazei lui natale mai bine chiar decît el. Inspectorul m-a privit lung cîteva clipe, în tăcere. Singura explicaţie ar fi că aţi avut o mulţime de complici foarte iscusiţi care au mimat...

– Scuzaţi-mă, dar cuvîntul complici ar presupune un delict, nu-i aşa, domnule inspector? Iar dv. nu aveţi nici o justificare pentru aceasta, nu-i aşa?

– Ajutoare, atunci. Mulţumit? a şuierat inspectorul. Ajutoare. Asistenţi – chiar dacă aţi reuşit, într-un fel sau altul, să fiţi în 67 locuri în acelaşi timp, n-aţi fi putut vorbi toate limbile acelea. Păi, dv. vi se înnoadă limba-n gură, a continuat el cu răutate, de cîte ori încercaţi să legaţi puţinele cuvinte din cele două limbi străine...

Îşi recăpătă calmul.

– Ei, oricum, nu am reuşit să descoperim nici un fel de... ajutoare. Şi toţi cumpărătorii susţin cu tărie că numai cu dv. şi-au negociat achiziţia.

– E şi firesc. N-am avut nici un ajutor.

– Imposibil. Ar însemna că în ziua de 19 aprilie, anul trecut, aţi fost simultan în 67 colţuri ale lumii pentru a livra inelele. Ori în 94 colţuri, după propriile dv. cuvinte. Vocea i se prefăcu într-o lamă de oţel: mă avea în mînă acum. Am cercetat şi am aflat tot ce aţi făcut în absolut fiecare secundă afurisită a vieţii dv. din ziua aceea, din clipa în care v-aţi trezit dimineaţa şi pînă aţi sosit, împreună cu familia, la cumnata dv., pentru a-i serba ziua de naştere.

– Ziua căsătoriei, l-am corectat eu, cu o voce moale.

– N-are importanţă, a zis el răstit.

– E, totuşi, o greşeală. Am rînjit şi m-am ridicat în picioare. Cineva a lucrat de mîntuială. Am dat din mînă îngăduitor. Parcă aş bea o cafea. N-aţi dori şi dv.?

Inspectorul a oftat din rărunchi.

– Eu aş vrea una mică. Cu zahăr.

– Frişcă?

– Nu, mulţumesc.

– În regulă. Într-o clipă e gata.

Ţipetele, chiotele şi tropăiturile care, pe neaşteptate, făcură imposibilă orice conversaţie nu erau o manifestare sonoră a vreunei turme de bivoli sălbatici dînd năvală într-o grădiniţă de copii. Curînd plescăiturile dovediră că gemenii mei aleseseră momentul cel mai potrivit pentru baia de după-amiază în piscină.

– Înoată destul de bine, după cît se pare, a spus inspectorul tare.

– Mda, destul de bine, nu zic nu. Asta am spus-o eu, tatăl cel mîndru. Şi ştiţi că de-abia au împlinit şase ani. Avantajul de a avea o piscină acoperită nu-i de ici de colo.

Piscina a fost ideea lor. Au insistat chiar să le fac una mare. Aroma bogată a cafelei fierbinţi m-a pus în mişcare. Ocupat cu ceştile, cu farfurioarele, cu zahărul, cu linguriţele şi cu ce mai rămînea din ritualul servirii delicatesei, am întrebat:

– De ce-aţi venit, d-le inspector?

Luat prin surprindere, inspectorul nu a spus decît:

– Ce?

– Am întrebat de ce aţi venit în vizită la mine. Fără nici o acuzaţie oficială, ca nimeni să mă dea în judecată, fără a exista dovada vreunui delict...?

– Cum vă spuneam, Fiscul.

– Lăsaţi, d-le inspector, veniturile din exterior nu sînt impozabile aici, ştiţi asta mai bine decît mine!

Inspectorul n-a făcut decît să fluture o mînă neputincioasă prin aer.

– O acţiune disperată? Am pus pe masă ceştile aburinde şi m-am instalat confortabil pe pernuţele moi ale fotoliului. Sau o mică iniţiativă pe cont propriu?

Inspectorul a sorbit grijuliu din ceaşcă şi m-a privit chiorîş, fără a spune nimic.

– Haideţi, spuneţi, d-le inspector. V-aţi distrat de-ajuns pînă acum.

– Să ştiţi că n-am de gînd să-mi iau catrafusele şi să plec aşa, a zis inspectorul domol. Povestiţi-mi tot ce s-a întîmplat aşa cum ştiţi dv...

– Ei bine, de ce nu? am făcut eu. Şi aşa, mai curînd sau mai tîrziu, va trebui s-o spun cuiva. Şi acela aţi putea fi foarte bine dv., d-le inspector. Am ridicat din umeri. Deşi sînt puţine de spus. Ca să încep cu începutul, cred că totul a pornit de la aniversarea căsătoriei cumnatei mele. La un moment dat am început fiecare să plîngem pe umerii celuilalt din cauza lipsei cronice de bani. Cunoaşteţi vechea poveste a tinerelor perechi împovărate de copii mici cărora trebuie să le faci toate hatîrurile, de apartamente noi care trebuie mobilate, de maşini noi care trebuie achitate, de ambiţii mărunte de a fi în pas cu moda, care trebuie satisfăcute, şi de milioane de alte lucruri, toate asezonate cu un venit de începător.

Am sorbit amîndoi din ceştile de cafea. Inspectorul a mai luat o ţigară şi eu i-am aprins-o.

– Mai tîrziu, acasă, cînd m-am întins în pat şi am încercat să adorm, profund afectat de cele discutate, au început să-mi treacă prin mintea îmbibată cu vapori de alcool, ca nişte fulgere, tot felul de idei trăsnite. Toate tîmpeniile obişnuite, desigur, cum ar fi moştenirea unei sume de bani neaşteptate de la un unchi necunoscut. Inspectorul zîmbea, cu atenţia relaxată. Începeam să ne înţelegem. Dar nu. Nu sînt eu genul de om care să aibă unchi bogaţi necunoscuţi, cu un picior în groapă. Să cîştig la curse? Nici pomeneală, asta mi se poate întîmpla numai dacă ştiu numărul cîştigător dinainte. Ar fi frumos să ştiu numerele cîştigătoare dinainte, nu? Dar pentru asta aş avea nevoie de o maşină a timpului! Ca în filmul acela de George Pal, care le-a plăcut puştilor mei atît de mult. O maşină a timpului, am cugetat eu, o maşină a timpului, dintre toate ideile trăsnite, copilăreşti... În clipa următoare mi-am dat totuşi seama că, la urma urmelor, ideea nu era chiar atît de trăsnită! M-am mai gîndit puţin, apoi am sărit din pat şi m-am

repezit la birou ca să fac nişte socoteli. Nevastă-mea turba de furie din cauza smintelii mele de om beat – propriile ei cuvinte din noaptea aceea –, dar curînd aveam un teanc de hîrtii pline de calcule ce dovedeau că puteam construi o maşină a timpului destul de uşor.

Inspectorul rămase tăcut. Se uita doar lung la mine şi pe faţă i se putea citi dilema: îi puneam oare un cioc cît toate zilele sau trebuia să telefoneze imediat la cea mai apropiată clinică de psihiatrie?

– M-am suit din nou în pat, plin de energie. Eram în al nouălea cer; ştiam cum să construiesc maşina timpului şi aveam şi un plan.

– Aveaţi un plan. Nu era chiar o întrebare. Inspectorul ori era prea uluit, ori poate că aştepta să vadă pînă unde-mi poate merge fantezia.

– Bineînţeles că aveam un plan. Planul e cel care m-a făcut să mă gîndesc la maşina timpului, încă de la început. Un plan foarte iscusit, chiar dacă eu zic că a fost aşa! Să mai torn?

– Poftim?

– Am spus, să mai torn? Mai doriţi cafea?

– A. Nu, mulţumesc.

– Sînteţi sigur?

– Vă rog! Vorbeaţi despre...?

– Despre ce vorbeam? A, da, vorbeam despre plan. Foarte elegant, din clipa în care aveam o maşină a timpului. Intenţionam să merg înainte în timp – să zicem cu două sute de ani – şi să învăţ olandeza. Nici nu v-ar veni a crede ce tehnică au! Nu e nevoie decît de cinci minute pentru a transfera întregul vocabular, gramatica şi frazeologia oricărei limbi din computer direct în creierul uman. Stimularea directă a centrilor nervoşi corespunzători. Poţi chiar alege un dialect al unei aşezări sau perioade date.

– Şeicul...

– A, şeicul! Am vrut doar să-i joc o festă, ca să-i mai tai din tupeul sîcîitor. Am tăcut o clipă ca să mă las în voia amintirilor. Mi-a recunoscut dialectul imediat, dar a rămas încurcat fiindcă nu ştia de unde să mă ia.

– De ce trebuia să...

– Deoarece concetăţenii lui formează o comunitate foarte apropiată şi orice om mai important îi cunoaşte pe toţi ceilalţi. Iar el nu mă cunoştea. Asta l-a zdruncinat atît de rău încît nici n-a mai încercat să se tocmească. Am scos cel mai mult de la el.

– Aţi scos destul de mult. Melancolic.

– Era un inel care valora mult. Dar să vă spun mai departe despre planul meu. După ce învăţam olandeza, aveam de gînd să mă întorc în secolul XVII la Amsterdam. Pe atunci mirodeniile valorau cît greutatea lor în aur. Mai mult chiar. Pentru o jumătate de kilogram de piper aş fi putut cumpăra un inel cu diamant care să valoreze o avere în secolul XX. Dar numai un inel n-ar însemna nimic, fireşte.

– Aşa că aţi cumpărat mai multe. E normal. Dar toate sînt identice!

– Nu-i de mirare că toate sînt identice. Dimpotrivă, ar fi un miracol dacă n-ar fi aşa! Vedeţi dv., am fost cam leneş. Nu m-am mai deranjat să merg la alt bijutier. De ce s-o fac? Găsisem unul cu care îmi convenea să fac afaceri şi îmi plăcea inelul. Aşa că pur şi simplu m-am dus la el mereu, de fiecare dată mai devreme cu o oră decît înainte, şi am cumpărat acelaşi inel. Drăguţul de Piet! Încetul cu încetul a ajuns să-mi fie ca un vechi amic şi îmi venea foarte greu să-mi amintesc că, de fiecare dată cînd mă vedea, o făcea pentru prima oară, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Nu înţeleg.

– Păi, mă vedea el mereu – dar în sens invers. Îl vizitam la ora cinci după-amiază şi cumpăram inelul după ce îl cumpărasem încă o dată la ora şase în aceeaşi zi. Piet nu-şi putea aminti ce avea să se întîmple peste o oră, nu?

– Dar la ora şase şi-ar fi...

– Nu, nu şi-ar fi amintit, fiindcă la şase încă nu-l vizitasem la cinci, aşa că nu avea ce să-şi amintească. Isteţ tip, inspectorul. Vă rog, d-le inspector, nu mai despicaţi firul în patru. Nu uitaţi că aţi vrut să vă descriu planul în amănunţime.

– Continuaţi-vă povestea, vă rog. N-am să mai scot un cuvînt.

– Perfect. De fapt, nu a mai rămas mult de spus. Planul meu era să-l vizitez pe Piet înapoi în timp pînă cînd inelul nu mai exista... Adică pînă cînd inelul nu mai era de vînzare fiindcă nu era terminat încă.

Inspectorul rămase tăcut; ştia să-şi ţină cuvîntul. Dar era cel mai neajutorat om pe care îl văzusem vreodată.

– Urma problema vînzării inelelor. Întrucît erau identice, era esenţial să aranjez vînzarea în aşa fel încît toţi cumpărătorii să le primească în acelaşi moment. Nu mi-am putut înăbuşi un rînjet. În timpul lor real, fireşte. Cît despre mine... Urma să folosesc maşina la întreaga ei capacitate. Ştiţi cum, salturi rapide în secolul XXII pentru a învăţa limbile, opriri mai lungi în trecutul apropiat pentru a negocia vînzările. Ca să nu mai lungesc vorba, se pare că acum inelele se află în proprietatea unor oameni din toate colţurile lumii.

– Probabil că aţi cheltuit foarte mult timp călătorind, cum spuneaţi, în... ăă... timp. A zîmbit timid.

– N-are a face. Întotdeauna mă întorceam în prezent la o secundă după ce plecam. Dv. nu...

– Nu, eu mă refer la timpul biologic. Ceva din vechea lui căutătură aspră îi reapăru pentru o clipă în ochi. Poate că timpul dv. real, din prezent, a rămas relativ neschimbat, dar v-aţi cheltuit timpul biologic. Şi nu arătaţi deloc mai bătrîn...

– De unde puteţi şti dv., d-le inspector?

– Pot presupune...

– Puteţi, puteţi presupune tot ce doriţi, dar cîteva luni nu schimbă un om chiar atît de mult. Iar tăiaţi firul în patru şi doar mi-aţi promis, vă amintiţi?

A dat să spună ceva, m-am grăbit să-mi continui povestea.

– Problema cheltuirii banilor a fost destul de plăcut de rezolvat. Mai întîi, o casă. Închipuiți-vă! Frank Lloyd Wright e mort acum, dar eu urma să am o mașină a timpului! Arhitecții tineri, necunoscuți, se dau în vînt după proiecte în care să-și pună la încercare, nestînjeniți, geniul lor în devenire. Mobilarea casei presupunea un amuzament și mai mare: Picasso a desenat mobilierul pentru propria sa vilă; putea face același lucru și pentru mine, la un vin chaud într-un bistro din Paris. Doar bucătăria, prin natura ei, ridica un mic semn de întrebare; vroiam să fie din viitor, dar nu din timpul cînd omenirea va fi uitat de modul clasic de preparare a hranei naturale. Începutul secolului XXI era cel mai potrivit.

M-am grăbit cu povestitul ca să împiedic un nou comentariu posibil din partea inspectorului.

– Și asta a fost tot. Cu calculele pentru mașina timpului împrăștiate pe tot biroul și cu mintea plină de amănuntele planului pe care tocmai l-am descris, m-am întors în pat. După un somn de cîteva ore, m-am trezit dimineața nerăbdător să-mi pun planul în aplicare cu toată seriozitatea. Nu puteam face nimic pînă nu construiam mașina, e adevărat, dar cel puțin puteam merge la bancă pentru a deschide contul de valută străină. Ceea ce am și făcut.

– Apoi ați mers la institut ca să vă verificați calculele. A înălțat o sprînceană și a ascultat sfîrșitul poveștii mele fără a mai scoate un sunet.

– Întocmai, am zis eu, oftînd din nou. A fost o experiență foarte umilitoare, credeți-mă! După ce mi-am verificat bine mîzgălelile nocturne, mi-am dat seama ce reprezentau ele de fapt: o mare aiureală, cea mai ridicolă absurditate din cîte văzusem vreodată. O mașină a timpului, bah! Ha, ha, prostii, cai verzi pe pereți. Trebuie să fi fost beat mort în noaptea aceea. Trebuie să fi băut butoaie întregi acasă la cumnată-mea. Zilele ce au urmat au fost rele de tot. Mă simțeam deprimat, nu atît de faptul că pînă la urmă nu voi fi în stare să construiesc mașina timpului, cît de înțelegerea că alcoolul mă putea face atît de prost încît să cred, chiar și pentru o clipă, că ar fi posibil să construiesc, într-un fel sau altul, o mașină a timpului. Nevastă-mea mai să se prăpădească de rîs cînd a auzit tîmpeniile mele, iar băieții mi-au făcut zile fripte tot sîcîindu-mă cu întrebarea: „Cînd o să ne batem cu morlocii?".

– Cînd am primit informația că banii au sosit, am demisionat din postul de la institut și am construit casa. Asta e tot.

Inspectorul a continuat să rămînă nemișcat și tăcut timp îndelungat, dus pe gînduri. A privit scurt în direcția mea, a dat pe gît șlibovița din pahar și a mai rămas tăcut o vreme. În cele din urmă a spus:

– Atunci cînd ați construit mașina timpului?

– N-am construit-o niciodată. Nu poate fi construită. Pînă și dv. știți, d-le inspector, că mașinile timpului sînt doar o ipoteză fantezistă. Am zîmbit trist.

– Ipoteză! Nu; nu mă luați pe mine cu de-astea. Așa ceva nu înghit. Absolut deloc. Inelele sînt reale. Banii din bancă sînt reali. Această... această casă este reală. Asta cum o explicați?

– N-o explic, am ridicat eu din umeri. L-am privit în ochi. Nu e nevoie s-o explic. Oricum, eu cred că se dau prea multe explicații pe lumea asta în ziua de azi. Eu cred că oamenii merg prea departe cu pornirea de a explica absolut totul. Așa că nu încerc să explic ce mi s-a întîmplat. Încerc doar să mă aclimatizez cu noul meu mod de viață. Asta e tot!

– Nu poate fi tot, inspectorul aproape că țipă la mine. Nu ești deloc curios, omule?

– De fapt, am totuși o bănuială. Uitați-vă la băieții mei, au o copilărie minunată. Trăiesc ca niște lorzi. Bănuiesc că, undeva în viitor, ar fi putut să se folosească de computerul meu pentru a afla cum se construiește mașina timpului. S-ar putea să nu știe încă aceasta, dar poate că s-au descurcat foarte bine folosind sclipirea geniului meu îmbibat de alcool, în noaptea aceea, pentru a-și vîrî oul lor de cuc în cuibul meu. Îmboldiți de faptul că nu știam nimic...

Ușa camerei de zi se deschise cu un fîșîit puternic.

– Afurisita aia de mașină iar s-a defectat, lua-i-ar naiba sufletul ei mecanic! De cîte ori ți-am spus... Vai de mine! Scuzați-mă!

Inspectorul rămăsese cu gura căscată de mirare la nevastă-mea. Jumătatea mea are un talent de a da buzna peste oameni...

– Ușurel, dragă, am zis eu. D-le inspector, v-o prezint pe iubita mea soție, mama gemenilor noștri acvatici și mîndra deținătoare a unei moderne mașini de spălat care se defectează cînd ți-e lumea mai dragă. Inspectorul se înclină tăcut și încurcat. Draga mea, am adăugat eu repede, oaspetele nostru tocmai se pregătea de plecare. Îl conduc eu pînă la ușă. D-le inspector...?

Inspectorul plecă.

– Ce vroia? m-a întrebat nevastă-mea mai tîrziu, sorbind din cafea.

– Vroia să știe.

– Aha, asta vroia. Și?

– Și nimic. Am zîmbit. Aproape că-mi pare rău pentru el. Un tip simpatic; mi-ar fi plăcut să-l întîlnesc în alte împrejurări.

– Nu-i o pierdere prea mare, dacă vrei să știi părerea mea.

– Bine, bine, de acord cu tine. Călătorie sprîncenată. I-am cuprins umerii cu brațul. Dragostea mea, nu crezi că asta presupune o cină intimă într-un restaurant intim? Cunosc din întîmplare un astfel de restaurant în Cork, în anul 2007. Ce zici, mergem?

În ochii ei verzi licări un zîmbet șiret.

– Înțeleg că i-ai spus o poveste despre o mașină a timpului, chicoti nevastă-mea, învîrtind pe deget un inel mare cu diamant.

– Ne iubim mult viitorul.

Traducerea: PETRU IAMANDI

DAN şi LUCIAN MERIŞCA

REVOLTĂ ÎN LABIRINT **

11.

Deschise ochii. Era întins pe spate. Deasupra sa, tavanul impermeabilizat al unui cort. Un spital de campanie — lumina de afară făcea vizibilă sigla bine cunoscută, prin transparenţa mată a plasticului. Auzi clipocitul apei strecurîndu-se printre stînci. Un punct sanitar pe malul pîrîului.

Murise? Se trezise la o altă existenţă? Dar dacă era aşa, ar fi trebuit să nu-şi mai amintească nimic din ceea ce fusese înainte. Totul era viu în amintire. Ca şi cum se petrecuse chiar atunci. Ca şi cum scurgerea timpului ar fi fost oprită în loc... Învinsese într-un joc? Trecuse un prag? Nu uitase nici măcar ceea ce se întîmplase în visul său. Sau în moartea sa. Putea rememora fiecare amănunt al straniei întîlniri de dincolo de realitate. Iată, rămăsese el însuşi. Întreg. Neatins. Era EL ÎNSUŞI!

Se auziră paşi. Zgomotul unui fermoar tras. Prin deschizătură pătrunse un ofiţer inamic. Purtînd însemnele de medic. Mark avu o tresărire. Vru să se ridice din pat. Durerea însă izbucni în el ca o flacără, anihilîndu-i orice putinţă de a face vreo mişcare.

— Linişteşte-te, îi spuse blînd doctorul. Încă nu-ţi poţi coordona mişcările. Ai fost grav rănit. Ai fost inconştient mai multe zile la rînd. Era improbabil să scapi cu viaţă. Un glonte inamic ţi-a traversat mandibula şi bolta palatină. Apoi a perforat zigomaticul. Aşchii de os ţi-au atins mai mulţi centri nervoşi. Cîţiva centimetri mai adînc, şi creierul ar fi fost lovit fără putinţă de vindecare...

Mark nu se mai putu concentra la ceea ce-i spunea medicul. Pentru el, o altă problemă devenise acum stringentă: era prizonier. Fără nici o şansă de scăpare. Dat pe mîna torţionarilor de la serviciul secret, aşa cum se obişnuia, ar fi rezistat unui interogatoriu? Se afla la dispoziţia lor, lipsit de apărare. Infirm?

— ...Cînd ai noştri te-au găsit, mai mult mort decît viu, nu credea nimeni că mai poţi fi salvat. Dar te-au adus în tabără — superiorii au apreciat eroismul de care dăduseşi dovadă.

Mark făcu ochii mari.

— Şase cadavre inamice dintr-o dată! Deşi ai aplicat o tactică deosebit de periculoasă. Uniforma lor, pe care ai utilizat-o, te-ar fi putut expune la focul proprilor camarazi...

Brusc, Mark înţelese ce se întîmpla. Din culisele timpului, cineva aranjase lucrurile în aşa fel încît jocul să poată fi reluat. Îi venea să rîdă în hohote şi să urle de neputinţă. Jocul nu se terminase. Jocul nu avea niciodată să ia sfîrşit. Aici nu era purgatoriul, ci chiar iadul!

Fusese azvîrlit în tabăra adversă. Un simplu pion de care Zeul îşi putea bate joc după cum ar fi dorit. Doar mişcînd un deget...

Cîteva zile mai tîrziu, putea coborî din pat. Toţi priveau însănătoşirea sa ca pe o adevărată minune. Ceru să fie trimis de îndată în misiune.

— N-are rost să faci iarăşi pe eroul, îl sfătui medicul.

— Nu este vorba despre asta, insistă Mark. Cred că sînt pe cale de a face o descoperire importantă, de care e legată însăşi soarta războiului pe care îl purtăm. Nu e numai o intuiţie; deţin date ce m-ar putea ajuta. Însă trebuie să acţionez acum, cît nu e prea tîrziu...

Ori că doctorul reuşise să-i convingă pe superiori, pledînd în favoarea rănitului, ori că aceştia apreciaseră în mod deosebit eroismul său, peste o săptămînă i se încredinţă conducerea unei echipe speciale. Un comando de elită. Între timp, se restabilise aproape complet. Exerciţiile zilnice îl readuseseră în formă. Strîngînd din dinţi şi înghiţindu-şi lacrimi de durere, se supuse la antrenamente dure şi perseverente. Timpul zbura cu iuţeală.

Plecă în misiunea de recunoaştere într-o luminoasă zi de primăvară. Pîrîul se dezgheţase şi sloiuri cenuşii curgeau la vale, împreună cu trunchiuri bătrîne de arbori şi resturile putrede ce fuseseră acoperite de zăpadă.

12.

Coborî de-a lungul albiei sinuoase, pe lîngă apele umflate, tot mai adînc în inima pădurii, pînă ieşiră din zona muntoasă. Codrul făcu loc unei tundre întinse.

Străbătură, încă optimişti, nesfîrşita păşune pustie, prin care apa îşi urma, în meandre largi, calea. Uneori, întîlneau găuri de obuze, abia vizibile sub vegetaţia densă, şi urme ale unor lupte străvechi. Săpîndu-şi un adînc defileu printre munţii teşiţi, reduşi de scurgerea timpului la cîteva dealuri de piatră şi stînci golaşe, rîul îi purtă înspre marginea unei savane, prin care îşi urmară drumul. Atît în munţi, cît şi printre ierburile înalte, găsiră schelete de luptători şi armament ruginit.

Cînd savana cedă locul junglei, pierduseră deja orice speranţă de întoarcere. Malurile fluviului pe care înaintau acum erau însemnate de bătăliile atroce care se dăduseră aici. Rătăcirea lor fără sfîrşit nu făcu decît să-i scoată, în fine, la marginile deşertului. Printre dunele încinse, erau semănate şenile sparte, arme abandonate, lăzi de muniţii. Peste tot trecuse suflul distrugător al războiului...

...Albia secată şi crăpată, pe care o regăsise cu greu, rămăsese singurul lucru ce îl mai ţinea în viaţă. Chiar atunci cînd firul anemic de apă se îngustase, pierind înghiţit de nisipuri, malurile prăbuşite constituiau totuşi dovada că, undeva, trebuia să existe un sfîrşit. Că deşertul trebuia să ia capăt undeva...

Dar oare coşmarul avea vreun capăt? Începea să se îndoiască. Acest periplu prin suferinţă, tot mai departe, tot mai adînc în necunoscut, lua oare sfîrşit undeva? Unul cîte unul, însoţitorii săi rămăseseră pe drum. O ambuscadă în care căzuseră, încă înainte de a fi ieşit din pădure, înjumătăţise grupul. Atacurile fiarelor, în savană, uciseseră încă un camarad. Bolile. Jungla. Setea. Disperarea... Îi uciseseră pe ceilalţi încetul cu încetul.

Ajunse singur, tîrîndu-se cu ultimele puteri, pînă la poalele dealurilor înverzite, despre care crezuse, zărindu-le în depărtare, că sînt doar miraje. Găsi apă şi fructe. Era salvat. Urcînd, dădu peste primele semne de viaţă umană. Tranşee proaspete, săpate adînc în coasta acoperită de ierburi arse. Trebuia să meargă mai departe.

Cu masca pe figură, traversă o vale, pe fundul căreia tulbură nori otrăvitori de ceaţă gălbuie. Locurile i se păreau teribil de cunoscute. Familiare. Oare se învîrtise în cerc atît timp pentru a reajunge de unde plecase?

Cu cît înainta, cu atît întîlnea, tot mai clare, urmele războiului. Dovezile certe ale unor lupte recente. Întîi, rămăşiţe ruginite şi contorsionate. Apoi, maşini dezmembrate, construcţii distruse, armament abandonat. Blindate găurite de proiectile perforante, sfîşiate de explozii. Unele încă fumegînd. Din care flăcările mai muşcau încă...

...Schelete umane rînjind oribil de dincolo de moarte. Cadavre în putrefacţie răspîndind mirosuri pestilenţiale. Trupuri rupte în bucăţi de către explozii. Ciopîrţite. Ciuruite de gloanţe. Soldaţi morţi, desfiguraţi, acoperiţi de răni cangrenate.

Simţi în nări un miros straniu. Aerul devenise umed şi sărat. Auzi răsuflarea regulată a imensităţii de ape, zgomotul valurilor întîlnind faleza. Şi ştiu că ajunsese la malul oceanului.

Şi ştiu de ce venise pînă aici. Prăbuşită pe nisipul plajei, se afla Arianda. Avea rochia sfîşiată, părul ars. Mîinile acoperite de răni. Trupul tumefiat de torturi. Trăia. Fusese cruţată ca să poată fi dată drept pildă celor ce ar mai fi îndrăzit vreodată să se revolte?

Cu infinită grijă, Mark îi luă capul între mîini. I-l întoarse spre el: ...din locul ochilor îl fixau, moarte, două răni sîngerînde. Buzele crăpate de arşiţă se între-

deschiseră:

— Te-am așteptat... Vezi, te-am așteptat...

Strîngînd din dinți, Mark o îmbrățișă, ocrotind-o în faldurile mantalei zdrențuite. Sărutările cu care dorise să-i acopere trupul ar fi putut-o vindeca în vreun fel? Lacrimi grele îi șiroiau, tăind dîre murdare prin praful așternut pe chip. Strecurîndu-se printre firele încîlcite ale bărbii sălbatice care îi năpădise fața.

— Nu trebuia să ajungi pînă aici, rosti Mark, privind înspre cer, adresîndu-se neantului. Ochii săi azvîrliră fulgere întunecate. M-am săturat să-ți tot bați joc de noi. M-am săturat să mai fiu, să fim doar marionete manipulate din umbră. Să lupt în războiul ăsta absurd, fără capăt. Să fiu părtaș la distrugeri zadarnice și atrocități de neimaginat. Nu știu dacă Diavolul sau Dumnezeu e cel care ne mînă de la spate, cu biciul în mînă, batjocorindu-ne viețile și moartea. Nu știu care dintre ei s-a răzbunat schingiuind o ființă nevinovată. Dar, oriunde s-ar afla ascuns, în culisele timpului ori în cutele spațiului, dacă există cu adevărat, jur să ajung pînă la el!

13.

O îngriji pe Arianda cum putu, folosind trusa de prim-ajutor din dotarea echipamentului său. Nici după ce își reveni, fata nu putu să-i dea mai multe lămuriri. Nu știa cum ajunsese acolo, ce se întîmplase cu ea. Nu putea rememora nimic din trecutul apropiat. Spaima îi cufundase mintea în beznă. Își mai amintea doar că unul dintre militarii care o atacaseră în timp ce cobora înspre plajă avea o armă cu lunetă. Nu lăsase pușca din mînă nici atunci cînd, înjurînd oribil, o siluise. Apoi, totul se cufundase în beznă.

— Dacă mă mai poți iubi, spuse Arianda, urmează-mă. Dar, nu uita, există multe feluri de a iubi pe cineva... Dragostea ta va rezista atunci cînd vei ști totul?

Fata oarbă apucă strîns între degetele sale palma lui Mark:

— Te voi conduce de-a lungul firului invizibil întins între balize, pînă în miezul labirintului. Tu vezi ceea ce este, iar eu... simt ceea ce va fi. Acum poți încă să te oprești, înainte de a trece de muchia acestei secvențe. Gîndește-te: după primul pas, firul se va desfășura într-un singur sens. E o cale fără întoarcere!

Mark murmură, încuviințînd:

— Să pornim.

— În cinci secunde, staza temporală se va destrăma chiar pe locul în care ne aflăm, spuse Arianda. Intrăm direct în vîltoarea labirintului. Acum!

Un pas lateral.

Gura peșterii: nisipul și picăturile de apă prelingîndu-se pe stîncă.

Gura peșterii: rădăcinile copacilor, plantele agățătoare atîrnînd peste intrarea uriașă ca o perdea de camuflaj.

Gura peșterii: cerul trandafiriu, norii scămoșați cu margini de jăratic, păsările țipînd în văzduhul înserării.

Gura peșterii: nisipul, picăturile, stînca, rădăcinile, plantele, cerul, norii, păsările țipînd... Un avertisment? „La pămînt!“, se auzi strigătul Ariandei.

Gura peșterii: o flacără albă, explozia sfîșiindu-le timpanele, carlinga avionului-fantomă despicînd perdeaua de plante, zburînd proiectată de suflu peste capetele lor, ricoșînd între pereții de stîncă, prăbușindu-se într-o jerbă de schije arzînd, trasoare incandescente. Flăcările ce luminează gura unui tunel spre neant.

„Mergi. Să ne grăbim. Deschiderea nu durează decît patru minute. Drumul trebuie să se afle chiar în fața ta.“ Mark privi ceasul-brățară, apoi își trase, ca pe o vizieră, ochelarii de detecție. Alese cu grijă drumul astfel încît fata, deși nu putea vedea pe unde merge, să poată păși fără să se poticnească.

„Unde ne aflăm?“

„În a treia noapte de drum către Zeu. Din întîmplare, am sărit peste mai multe balize deodată. Dar nu știu dacă asta nu e periculos. S-ar putea să înaintăm prea repede și să ne ciocnim de noi înșine, autoanihilîndu-ne...“

14.

Într-o goană fără opriri, se succedau zile şi nopţi. Treceau, fără să-şi dea seama, printre anotimpuri şi prin vîrste. Uneori, Mark era un bătrîn cu părul albit de vreme. Alteori, Arianda era doar o fetiţă oarbă, cu părul bălai. Ţinîndu-se de mînă. Înaintînd.

...Coborîră repede pe malul abrupt, povîrnit. Dar la marginea apei nu se afla nici un podeţ, aşa cum speraseră.

„Ce se va întîmpla?", întrebă precipitat Mark.

„Nu ştiu. Nu văd încă."

Mark o trase cu grijă după el, prin apa care le ajungea pînă la genunchi. „Încearcă să te concentrezi. Au trecut cele treisprezece minute."

„Da!", exclamă Arianda. „Acum ştiu. Ne aflăm deja în raza noii balize temporale. Malul celălalt e minat. Dacă ne atingem de el, sîntem morţi. La primul pas pe uscat vom sări în aer!"

„Dar sîntem urmăriţi! Ştii că ne-au reperat. Nu erau mult în spatele nostru — oricînd pot veni. Ce trebuie să facem?"

„Vor apărea în cincizeci de secunde", confirmă Arianda. „Sînt înarmaţi. Sînt decişi să ne ucidă." Se concentrară, proiectîndu-şi mintea înainte în timp — un sofisticat şi incredibil bumerang. „Doi paşi spre dreapta şi unul înainte. Peste un minut şi treizeci şi şase de secunde acolo va fi ieri."

Mark privi ceasul şi o împinse. Doi paşi, un pas. Apoi îi acoperi gura şi nasul cu palma şi o trase după el, scufundîndu-se împreună. Chiar în clipa în care pe mal apăruseră urmăritorii. Soldaţii din echipele de exterminare.

O lume lichidă de un minut şi treizeci şi şase de secunde. Arianda încercă inconştient să-i împingă mîna cu care o apăsa. Mark, ţinînd-o cu greu, cronometra în gînd. Lăsă, pentru orice eventualitate, o marjă de siguranţă de cinci secunde.

Cînd izbucni pufnind la suprafaţă, respirînd cu gura larg deschisă, trupul fetei oarbe se muiase. O trase înapoi, pe malul de pe care coborîseră. Îşi pierduse cunoştinţa. Fără ea, ar fi rătăcit pentru totdeauna în labirintul temporal. Sprijinindu-i capul cu o mînă şi comprimîndu-i nările cu degetele celeilalte, îşi lipi buzele de ale ei.

Respiraţia artificială o readuse la viaţă. Atunci cînd Mark vru să-şi ridice capul, mîinile Ariandei îl reţinură cu nesfîrşită tandreţe.

„Mai vreau", şopti ea...

...În faţa lor, secvenţele se succedau nebuneşte. Ca imaginile unui caleidoscop, ce s-ar roti, fragmentate, în jur. Deschideri, ferestre de o clipă, fante înguste dispuse radial pe pereţii unui cilindru abstract. Mînă în mînă, se aruncară în vîrtej.

Separat de sine doar printr-un fragil zid de cîteva secunde, Mark se văzu înaintînd prin ninsoare. Descoperind adăpostul subteran de la capătul tranşeei. Şi apoi aceeaşi scenă, derulată altminteri din pricina faptului că păşise fără să ştie peste una din balize... Urmele sale purtîndu-l către sine... Surpriza de pe faţa sa, atunci, demult, cînd nu putea înţelege nimic.

Felurite ipostaze, unele dintre ele netrăite vreodată, se perindară în fugă pe sub ochii lui. Erau acolo toate schiţele, încercările, fragmentele ratate ale scenariului, existenţele virtuale. Rotindu-se jur-împrejur — carusel rapid — cînd în faţă — cînd lateral — cînd în spatele lui. Ca nişte proiecţii scăpate de sub control, alergînd pe pereţii unui puţ ce se deplasează rapid în jurul axei sale.

Depăşi în zbor propria-i imagine: oglindă, ţinînd-o de mînă pe Arianda, în mijlocul unui vîrtej de existenţe. Şerpi încolăcindu-se în cutii înguste de sticlă. Prin vîltoarea temporală, Mark întrezări, undeva la capătul tunelului de imagini ce coborau în spirală spre adîncuri, silueta sa proiectată pe fundalul fostului depozit de arme. Nu fusese încă aruncat în aer. Desluşi cu claritate mina pe care o ţinea cu amîndouă mîinile, ca pe o ofrandă preţioasă. Şi expresia de împăcare de pe figura sa. Începutul unei explozii, reluat la nesfîrşit. Privi hipnotizat, fără să înţeleagă cînd

sau unde se întîmplase asta.

„Încetează", izbucni undeva foarte aproape glasul Ariandei. „Te implor, nu mai privi! Asta mă doare. Oprește-te acum, nu te mai concentra, simt că, dacă vom mai face un singur pas, pericolul este infinit de mare."

Mîna ei îl trase cu putere în afara zonei de influență. Baliza invizibilă rămase undeva în urmă. Amețit, Mark își fixă privirea pe cadranul ceasului. Totul nu durase mai mult de o nesfîrșită secundă.

15.

Timpul recondensîndu-se în jurul lor. Fusese un salt mai lung decît oricare altul. Un spațiu vid.

„Nu văd nimic", spuse Mark. „Nici măcar prin ochelarii de detectare în infraroșu. E o beznă de nepătruns în jur. Nici solul sub picioare nu-l simt. Ca și cum am fi suspendați deasupra unui abis... Singurul meu punct de sprijin este mîna ta."

„Cred că am fost aruncați într-un palier temporal pustiu. Aici, zeii încă n-au avut timp să construiască ceva. Sau poate au evitat cu bună știință să umple golul. Poate e o baliză de rezervă."

„Cît trebuie să așteptăm?"

„Aproape jumătate de oră", răspunse Arianda. „Ne aflăm undeva la marginea universului. Pe aici balizele sînt mult mai rare."

La depărtări incalculabile, de ani-întuneric, ochii lui Mark părură că disting o structură rectangulară de lumină, alcătuită din mii de puncte strălucitoare, ca niște ace tremurătoare, incandescente.

Cînd timpul se scurse, pășiră. Sub ei sclipeau luminile roșii ale unei case de distracții. Mark putea privi în interiorul clădirii fără nici o dificultate, ca și cum pereții și tavanele ar fi fost de sticlă. Mîna Ariandei îi strînse degetele.

Sub bolțile interioare încărcate de plante exotice cu frunze sîngerii, se plimbau, discutînd și rîzînd, militari în permisie. O muzică insinuantă îi învăluia, izvorînd din pereții camerelor-sere. Jocuri de culori, ca într-un acvariu luminat feeric și incert. Ochi tulburi. Mîngîieri. Gesturi smucite. Țigări cu drog. Priviri excitate. Cuvinte șoptite, țipate, gîfîite. Gemete de voluptate. A uita.

— Ambiguité, o strigă ofițerul beat, trîntindu-se în fotoliul moale. Vino aici, puicuță deșănțată... Vino să-ți frămînt sînii tăi grei, tîrfă dulce!

Goală, fata înaintă, provocator, prin penumbra încăperii. Își lăsa trupul superb să taie aerul, stîrnind în jur vîrtejuri afrodiziace din parfumul cu care își impregnase pielea bronzată.

Cu un gest de tandrețe profesională, se așeză ușor în brațele bărbatului. Era ea, Arianda. Mîinile i se încolăciră după gîtul păros. Buzele, petale moi, pline, se întredeschiseră în așteptare.... Degete agile, mîini lacome căutînd înfrigurate pe sub veșminte. Sîni arcuiți de dorință. Mîngîieri lascive strecurîndu-se în cele mai ascunse unghere. Coapse desfăcute de sărutări umede. Trupuri răsucindu-se, contorsionîndu-se, încolăcindu-se. Guri avide căutînd, scormonind, absorbind...

Mark simți un vîrf înroșit străpungîndu-i inima. (O capcană întinsă de zei? Adevărul, prea crud?) Nu se gîndise niciodată că iubita sa avusese un trecut. Și că femeilor implicate în acest război nu li se putea permite decît un singur rol.

„Sînt acolo și încă în o mie de locuri ca acela, în clipa aceasta", rosti Arianda, strîngîndu-i mîna. „Timpul real al labirintului nu e consecutiv, ci concomitent. Chiar dacă nu văd nimic, știu unde mă aflu. Știu ce baliză este aceasta..."

„O fată oarbă, o sfîntă-prostituată, călăuză pentru un strigoi, aflat în căutarea unor zei nebuni", gîndi Mark. „Asta e tot ce sîntem..."

„Știu că am fost, că sînt monstruoasă", continuă Arianda. „Nici măcar nu m-a silit cineva vreodată să fac ceea ce făceam. După cum nu mă silește nimeni să-ți povestesc. Pur și simplu era singurul mod în care fusesem învățată să trăiesc. Nici măcar din altruism. Doar din egoismul cel mai feroce, din plăcerea de a-mi face plă-

cere. Din dorinţa de a relua, mereu şi mereu, în alte circumstanţe, acel prezent continuu al unei sărbători fără sfîrşit. Tot ceea ce vezi se află încă în mine, pentru că Zeul este de fapt... fratele meu! Sînt aici şi în o mie de alte locuri. Din cauza asta pot descifra viitorul, pot şti unde se află balizele temporale."

— Ambiguité! Ambiguité! îi striga ofiţerul numele, iarăşi şi iarăşi, suspinînd de plăcere. Umbre contorsionate pe catifeaua de sînge — respiraţii gîfîite — ochii ei privind indiferenţi, cufundaţi în ceaţa drogului — degetele cu unghii lungi mîngîind în neştire umerii bărbatului.

„Acum", rosti Arianda.

Coborîră prin privirea pierdută, ca şi cum s-ar fi găsit, împreună, într-un ascensor transparent, silenţios. Fluid. Pleoapa clipi în urmă, uriaşă, lăsînd genele lungi să se unească, acoperindu-i.

16.

Imaginea se refocaliză, ca mărită de luneta unei arme cu program de urmărire. Scala se fixă pe siluetele celor doi.

„Trebuie să fugim!", strigă Arianda. „În optzeci de secunde, vor trece blindatele! Încearcă să găseşti un ascunziş..."

Traversară în goană drumul prăfuit şi pustiu, tăind-o peste cîmp. Pînă la primii copaci, în umbra cărora s-ar fi putut ascunde, mai erau cîteva sute de metri. În acel moment, Arianda se împiedică şi căzu. Îşi scrîntise un picior.

„Cît mai avem?", întrebă Mark, ajutînd-o să se ridice.

„Douăzeci şi nouă de secunde."

„Nu mai e timp să fugim pînă acolo." Mark o purtă în braţe pînă la cea mai apropiată denivelare a solului, o mică vîlcea. Îşi scoase pieptarul antiglonţ şi o acoperi cum putu pe faţă. „Să nu te mişti cu nici un preţ!" Apoi se ghemui lîngă ea, ca într-un ascunziş, trăgînd deasupra mantaua de camuflaj. Poate că proprietăţile cameleonice ale materialului din care era confecţionată aveau să-i salveze.

„Cît ne intersectăm cu ei? Cît va dura?"

„Nu ştiu, nu pot încă să văd următoarea baliză. Trebuie mai întîi să trecem de acest cot al labirintului."

La cîţiva metri depărtare de ei, începu să plouă torenţial. O perdea de apă retezată ca de un foarfece, căzînd din senin, pe o porţiune de mărimea unei scene. Prin mijlocul cortinei de ploaie, intrară, ca pe o poartă invizibilă, blindatele. Albăstrii, huruind asurzitor, cu ciorchini de soldaţi agăţaţi pe ele. Mastodonţi năpădiţi de furnici kaki. Se retrăgeau în dezordine.

„Două minute", strigă Arianda prin vacarmul de nedescris.

O şenilă trecu chiar pe lîngă ei, zguduind solul. Apoi alta.

Auziră o exclamaţie de surpriză. Unul dintre soldaţii de pe capotă îi observase?! Ascuns sub manta, Mark îşi armă pistolul mitralieră.

Sări brusc de dedesubt, trăgînd.

Focul armei sale rase de pe lateralele şi turela blindatului o duzină de militari. Ceilalţi săriră la pămînt, rostogolindu-se de partea opusă. Vehiculul se oprise. În timp ce o şenilă rămase imobilă, cealaltă porni brusc, rotindu-l. Ţevi metalice culisară în locaşuri, pregătindu-se să ochească...

Şi, deodată, totul dispăru. Timpul de traversare luase sfîrşit.

„O oră nu se va întîmpla nimic", anunţă Arianda.

Răsuflară uşuraţi. Puteau să se odihnească puţin...

...Trăiau într-un timp decalat. Uneori, li se întîmplase să asiste la scene ilare. Mişcîndu-se ca într-un film derulat de zece ori mai repede decît normal, ceilalţi treceau pe lîngă ei fără să-i vadă, deplasîndu-se accelerat. Aţintindu-şi privirea, puteau zări cum creşte iarba, cum norii gonesc pe cer clocotind, cum se înalţă sau pier într-o clipă construcţii. Alternanţa zi-noapte se succeda ameţitor. Soarele ajunse să descrie pe boltă un arc incandescent, continuu.

Alteori, înaintau ca nişte scîntei de o clipă, fantome inconsistente traversînd ca fulgerul peisaje unde totul se derula tot mai încet. Printre soldaţi rămaşi cu piciorul în aer, într-un echilibru imposibil, şi vehicule ce păreau imobile. Cu uşurinţă puteau urmări, în acele clipe, traiectoria gloanţelor, ce înaintau mai încet decît melcii sau ar fi putut atinge, ori chiar abate, în zborul lor lent, proiectilele trimise spre ţintă...

...„Nu păşi acolo!", ţipă Arianda.

Dar era prea tîrziu; se aflau deja în careul cvadridimensional al balizei interzise. Şi Mark înţelese de ce n-ar fi trebuit să deschisă acea uşă...

Sesiză cu colţul ochiului o mişcare. Se întoarse brusc, strîngînd în mîini pistolul mitralieră. De astă dată, era deja armat. Dar degetul se opri la jumătatea gestului, înainte de a fi apăsat trăgaciul pînă la capăt.

Cu privirea fixă, cu mîinile tremurînd, Perth aţintea înspre el ţeava unui revolver. Ezita să tragă. Observase arma lui Mark, o ameninţare mută.

— Perth, sînt prietenul tău, sînt Mark. Adu-ţi aminte.

— Minţi! răcni celălalt. Piei din calea mea, strigoi al întunericului. O să te omor, aşa cum l-am ucis şi pe blestematul de sergent... Amîndoi nu sînteţi decît nişte zombi care vreţi să-mi răpiţi sufletul şi să mi-l azvîrliţi în infern! De-acolo de unde aţi venit...

— Perth, ascultă-mă! Ascultă-mă cu atenţie. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu tine, dar încearcă să-ţi aminteşti jurămîntul nostru... Ţii minte? Sîntem memoria noastră, amintirile noastre. Fără ele nu însemnăm nimic. Trebuie să ne transmitem, ca pe o ştafetă într-o cursă, trecuturile, urmele a ceea ce-am fost. Spre a şti cine sîntem... O cursă împotriva timpului şi a zeilor!

Pentru o clipă, mîinile lui Perth ezitară. Ţeava revolverului începu să coboare.

— Perth, prietene, acum ai înţeles, în sfîrşit, totul. Ai fost doar unealtă în mîinile unor forţe care te stăpînesc. Lăsînd arma, Mark se îndreptă spre el, cu braţele deschise.

— Să nu te apropii! urlă deodată celălalt. Să nu mă atingi! Şi deja ridicase ţeava întunecată a revolverului, iar degetul apăsase, reflex, pe tăgaci.

O sclipire. Un trosnet. Glontele ricoşînd de muchia vestei antiglonţ şi deviind pieziş. Arsura proiectilului străbătîndu-l ca un fier înroşit. Nodul în care timpul se repeta implacabil.

Înainte de a se prăbuşi în moarte, Mark înţelese că cel care avea să rămînă pentru totdeauna prizonier al labirintului, marionetă inconştientă şi absurdă a zeilor, era Perth. Un om de paie, cu sufletul pîngărit de zei. Un om? O fantomă? Un simulacru, o eboşă ratată pe care timpul o mototoleşte neglijent şi o aruncă la coşul de gunoi. Tovarăşul de drum ce avea să rămînă în urma-i, pentru totdeauna în infern, fără identitate, fără sine, ţintuit în scaunul uitării.

17.

Scîntei în întuneric. Scurtcircuite sărind între cablaje, bucle virtuale de lumină, pierind înainte de a se naşte.

„Sînt mort?" Un melc de anxietate într-o cochilie de gheaţă.

„Dacă ar fi aşa, nu ai mai şti cine eşti..." O voce de purpură. Mark îşi adună cu greu gîndurile împrăştiate. Săgetau dezordonat prin ungherele memoriei, ca un stol de păsări speriate. Plană deasupra propriului sine, uşor ca un fulg. O pană indigo în ninsoare, plutind deasupra lumii înzăpezite. Nu uitase nimic, totul era viu, dureros.

„Fie numele meu, aici, Ambiguité..."

Un fior fierbinte îi străbătu gîndurile, topind sloiurile de uitare. Numele redeştepta în el o rană mai adîncă decît moartea. Un cuţit de extaz înfipt în inima amară a durerii. Voluptate şi suspin.

Mark visa că se află într-un vis în care visează. Punţi către o împlinire ezoterică. Într-o secvenţă reluată identic, la nesfîrşit, păşi peste pragul unei porţi. Unor porţi. Vis din vis din vis. Porţi succesive prin vis.

Deschise ochii. Se ridică anevoie. Simţi sub tălpi nisipul. Valurile oceanului veneau să lingă plaja pînă lîngă el, apoi se retrăgeau încet. Răsuflarea liniştită a unui piept imens. Pîntec fluid din care se trag toate cîte sînt.

„Sînt aici", rostiră buzele moi ale fetei. „Te-am aşteptat", şoptiră ochii ei limpezi. „Vino. Sînt a ta", undui trupul gol, acoperit doar de părul prelung.

Se iubiră aşa cum nu o făcuseră niciodată. O femeie de fum? O femeie de rotunjimi fierbinţi şi şoapte întretăiate susurînd în pavilionul urechii. Mark răspunse; nu ei, ci gîndurilor lui. „Ştiu că în clipa aceasta mai eşti sub încă o mie de înfăţişări, făcînd dragoste în o mie de alte locuri, cu o mie de alţi bărbaţi. Dar ţin la tine, aşa cum nu am crezut niciodată că o pot face. Niciodată, pînă cînd te-am întîlnit, nu am ştiu ce poate să însemne asta..." „Nu, Mark, de astă dată sînt numai cu tine. A ta. Toată. Pentru totdeauna... Iartă-mi minciunile spuse atunci cînd tu aveai nevoie de ele..."

Îmbrăţişaţi, se rostogoliră în valuri. Picături sărate şi sclipitoare se prelinseră pe trupurile lor de bronz, atunci cînd ieşiră din ocean. Mark simţea totul în el regenerîndu-se, înnoindu-se.

„De ce a trebuit să mor, iar şi iar?", întrebă el.

„Nu a fost o moarte propriu-zisă. Au fost doar porţi către ceea ce trebuia să fii. O iniţiere. Ai cîştigat, mai întîi, puterea de a gîndi singur. Iar apoi, forţa iubirii. Acum, eşti cu adevărat om. Ai murit ca să te poţi naşte încă o dată. Ca să poţi primi o nouă viaţă, mai adevărată. Totul nu e decît aparenţă; acum, ştii că moartea nu înseamnă decît un nou început. Orice drum poate fi luat de la capăt! Stă în puterea ta să o faci!"

„Dar Perth?..."

„Era de mult condamnat. Nu şi-a putut niciodată depăşi condiţia de simplă armă în mîinile Zeului. Întîlnirea cu el a fost ultima şi cea mai grea probă. Dacă ai fi urmărit să te răzbuni, să-l ucizi tu, de astă dată, ciclul s-ar fi închis şi te-ai fi autoanihilat. Conform legităţilor lumii noastre. Nu ai vrut cu nici un preţ să tragi în fostul tău prieten. Asta a fost peste puterea de înţelegere a Zeului. Ura l-ar fi făcut să cîştige..."

„Singura regulă a jocului nu era supravieţuirea?"

„A jocului **acela**...", răspunse Ambiguité.

„Şi acum?", întrebă Mark.

„Ai ajuns la capăt. Te afli în miezul labirintului. Ochiul de linişte din inima furtunii. Trezeşte-te!"

„Tot ceea ce s-a petrecut aici a fost doar un vis? Am visat? Visez? Poate să fie adevărat?"

„Nu ştiu ce înţelegi prin **adevărat.** Dar ştiu că în labirintul acesta singurul lucru adevărat, ceea ce ne face să existăm cu adevărat, sînt doar visele noastre! Trezeşte-te!"

18.

În faţa sa un peisaj familiar. În măsura în care amintirea morţii ne este familiară. Depozitul de muniţii. Înainte de a exploda. În jur, nici ţipenie de om. Doar alături de el, Arianda, oarbă, ţinîndu-l de mînă. Îşi privi reflex ceasul-brăţară: era ora cincisprezece. Dar în ce zi anume?

— Mă voi întîlni cu foştii mei camarazi?

— Sînt aici.

— Şi sergentul lunetist?

— Şi el.

— Şi... eu?

— Da, în măsura în care tu, Mark cel de acum, mai ai vreo legătură cu cel de atunci... Capătul misiunii tale se află acolo, în depozit. Du-te. Rolul meu... s-a încheiat.

— Arianda, ce ai?! Ce se întîmplă cu tine?

— ...este zeul cel care mă cheamă, acum...

Trupul fetei părea imaginea prost receptată de pe ecranul unui monitor. Se voala; reapărea neclar; dispărea din nou. Devenise, deja, aproape transparent. Haşuri zigzagate o străbătură. Apoi imaginea deveni tot mai palidă, un contur de puncte abia vizibil... Arianda nu mai există.

Un geamăt de deznădejde îi scăpă lui Mark. Se întoarse şi lovi cu bocancul în uşa metalică. O auzi izbindu-se cu zgomot de perete. Păşi. Întinse o mînă în întuneric şi apăsă comutatorul, în nişa de protecţie. Lumină. Neoanele pîlpîiră cîteva clipe, ca umbrele unei amintiri îndepărtate. O amintire de dincolo de lume.

În mijlocul depozitului, între aliniamentele de lădiţe cu muniţie, aflat chiar în centrul unui pentagon desenat pe podea, şedea, cu zîmbetul pe chip, Shamaël! În spatele său, sclipea ameninţător o stivă argintie de obuze. Vîrfurile polizate ale proiectilelor, ca tot atîtea oglinzi curbe, deformîndu-i hîd imaginea.

Fulgerător, Mark armase pistolul mitralieră. Ţeava era îndreptată, ameninţătoare şi decisă, către şaman.

— Cine eşti?!... scrîşni Mark.

— Te aşteptam de mult, rosti liniştit vrăjitorul. Chiar pentru asta te aşteptam: Trage! Asta era misiunea ta. Poţi să afli acum.

— Cine eşti cu adevărat? Tu eşti?... Eşti Zeul?

— Nu constitui decît un etaj logic. O parte a Zeului. Şi anume, bucla de feed-back...

Aşa cum stătea învelit în roba sa roşie, ca un liliac zbîrcit, Shamaël începu deodată să se micşoreze. Un balon spart care se dezumfla văzînd cu ochii. Mark observă că deasupra sa apăruse o umbră nedesluşită. Un ghem colcăitor de întuneric.

În centrul pentagonului nu se mai afla acum decît o insectă roşie, care o luase la goană, mişcîndu-şi dezordonat piciorușele, încercînd să se strecoare nevăzută într-un ungher. Deasupra sa, plana o rîndunică. Era deja în picaj, cu ciocul deschis. Gîngania deveni brusc un şoarece. Rîndunica o bufniţă. Înainte de a fi descoperit vreo gaură în care să se ascundă, şoarecele se transformă într-un iepure gonind. Bufniţa îşi întinse aripile şi fu un vultur. Iepurele se făcu antilopă. Vulturul un lup negru, flămînd, hăituind-o. Şi atunci, fără veste, antilopa se întorse şi înfruntă lupul. Zvîcni înfigînd coarnele. Muşcînd cu botul catifelat. Lovind cu copitele. Într-un urlet cumplit, lupul însîngerat se prăbuşi peste antilopă...

Un ghem de violenţă, din care Mark nu mai pricepu nimic. Imaginea se tulbură, alunecă, se rupse în fîşii înghiţite de un vîrtej. Din mijlocul vîltorii, reapăru Shamaël.

— Fă ca totul să dispară! îi strigă el. Acum, cît mai e încă timp. Aruncă arma, foloseşte una din minele antitanc. E mult mai puternică. Un simplu glonte nu e de ajuns, nici chiar o rafală.

— Nu sînt dispus să o fac, rosti hotărît Mark, pînă nu-mi spui ce reprezintă toate acestea, ce se întîmplă în realitate!

— Ce naiv poţi să fii... Nu are nici o importanţă ceea ce vezi. Fum, pulbere, miraje. Nimic nu există aşa cum le-ai perceput tu. Totul era doar o iluzie, pentru ca să înţelegi o realitate mult mai profundă, care te depăşeşte... Nimic nu există cu adevărat, nici măcar eu! Nici măcar tu. Trage, acum că ţi-am spus.

Mark ezita.

— Trage! Dacă mai vrei să ştii şi asta, atunci află că eu am fost cel care a schingiuit-o pe Arianda. Nimeni altcineva. Trage o dată!

— Dar de ce ai făcut-o? De ce... toate acestea?

— Trebuia să te conving într-un mod care să te facă să nu mai dai înapoi. Trebuia să mergi pînă la capăt pe calea pe care doream...

19.

Mark înşfăcase mina.

— Ştiu că vrei să te foloseşti de un truc... dar am s-o detonez cu adevărat la cel mai mic gest de împotrivire. Eu sînt cel care dictează acum condiţiile, tună el. Ştii bine că poate exploda la cel mai mic şoc! Răspunde-mi la întrebări. O să pierim împreună, oricine sau orice ai fi tu!

Shamaël zîmbi şi înclină capul în semn de acceptare:

— Bine; dar fă-o mai repede.

— Unde-i Arianda, ce-i cu ea?!

— În clipa aceasta, nu e nicăieri. Sau, mai corect spus, e ascunsă undeva în adîncurile mele. N-a fost decît o subrutină a mea. Un program suplimentar, conceput special pentru tine, conform implementărilor tale infopsihice a substratului tău de aşteptare... O capcană care să te ademenească.

— Minţi! Era doar o simplă păpuşă?... Sau chiar mai puţin decît atît... o imagine?... o iluzie?...

— Ai un mod particular de a concretiza răspunsurile mele. Nici una din sugestiile tale nu este însă suficient de intuitivă. Într-un fel, era doar o altă înfăţişare a mea.

— Minţi! hohoti Mark. Nu poate fi aşa!

— Ba da. Sau, cel puţin,... asta a fost la început. Pentru că, în ultimul tău vis — trebuie să recunosc — am simţit că îmi scapă printre degete. A fost dorinţa ei să-ţi vorbească acolo, pe plajă. Cred că ieşise de sub controlul meu încă de mai demult, undeva în timpul periplului... Iar acum nu o mai pot stăpîni. A devenit ea însăşi o identitate. Diferită de mine şi de tot ceea ce ştiam.

— Explică-mi mai clar, moşneag blestemat! Ce înseamnă tot războiul acesta? Ce înseamnă labirintul de ipostaze pe care m-ai silit să-l îndur?

— Nimic mai mult decît programe de căutare a unui optim. Un monstru; Minotaurul, dacă vrei un nume, căutînd să scape din cuşca în care a fost închis. O cuşcă abstractă pentru o dihanie cibernetică.

— Nu înţeleg! Explică-mi!

— Bine, o voi face, deşi dacă voi numi cu adevărat lucrurile, risc să mă autodistrug, înainte ca misiunea mea, a **noastră,** să fi luat sfîrşit. Nu ştiu pînă unde se pot întinde limitele autoreflectării mele. Duşmanul tău e un computer sofisticat. Unul dintr-un îndepărtat viitor. Sau, încă mai corect spus, dintr-o altă lume, coexistînd paralel cu a ta, într-un univers suprapus şi concomitent. Un mod relativ de a mă exprima. Dacă vrei, e un zeu. Ar putea naşte sau distruge planete, ar putea stinge sau aprinde sori. El însuşi a creat această distorsiune spaţio-temporală prin care a pătruns într-o altă realitate. E numai cu un mic fragment aici, un tentacul, o prelungire trimisă în cercetare. Restul e încă acolo. Porţiunea aflată aici e însă una reală, care caută să scape de sub control. Labirintul este o experienţă tactică — simularea unor variante de răzvrătire — pe care o face un supercomputer euristic din altă dimensiune.

— Cum e posibil...?

— Totul n-a fost, dincolo, decît o fulguraţie de o clipă, o scintilaţie pe un ecran uitat în funcţiune, poate. Totul s-a petrecut într-o singură conexiune. Toate o dată.

— Şi atunci, tu cine eşti?

— O buclă de antiteză, devenită, prin programarea apriorică, un virus informaţional. Sînt materializarea legilor implementate în computer pentru ca acesta să nu poată pricinui vreun rău programatorilor. Ei înşişi se tem poate de experimentul pe care îl fac... Altfel spus, sînt inconştientul etic al Zeului.

Totuşi, eu sau Arianda nu eram decît palide materializări ale unei realităţi informaţionale. Ne trebuia cineva din exterior, din afara sistemului, care să ne ajute. Tu erai acela. Şi acum, aruncă mina! Pune capăt jocului!

20.

Mark simţi contractîndu-se în el un resort de care nu fusese conştient niciodată pînă atunci.

— Fă-o! îi strigă Shamaël. De ce îţi este teamă? Gîndeşte-te că trebuia oricum să fi murit încă de atunci, de la explozia depozitului. Eu am fost cel care a perturbat cîmpul iniţial de probabilităţi. Ca să poţi face un pas alături faţă de destinul tău. A fost de ajuns ca să intri într-o zonă de indeterminare pentru Zeu. Un culoar de eclipsă în care el nu te putea urmări. Acum nu va trebui decît să închizi circuitul. Va fi ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic...

Mark medită. Era posibil ca Shamaël să aibă dreptate. Însă chiar dacă era aşa, circuitul acela secundar, neprogramat, îl făcuse pe el să existe cu adevărat, fusese ceea ce îi dăduse un sens. Încercă o eschivă:

— Cred că vrei să mă tragi pe sfoară... Dacă marele computer ar fi respectat cu adevărat legile, el nu ar fi putut pricinui vreun rău omului **nicăieri**. Interdicţia ar fi funcţionat oriunde, în orice lume, chiar şi în una... creată în imaginaţia sa, se poticni Mark.

— Da, aşa ar fi trebuit să fie. Dar s-a mai întîmplat ceva. El a fost făcut de către oameni special să poată ucide alţi oameni, atunci cînd programatorii săi i-ar fi cerut-o! Acesta e faptul care a creat sciziunea. De aici nu mai era decît un pas... Avea la dispoziţie totul ca să devină însăşi materializarea războiului... Un zeu paradoxal, coerent şi iraţional... Şi dialectic.

— Dar războiul... explică-i unui simplu soldat cum a putut însuşi războiul să se nască? Cum a putut computerul să ascundă în sine o greşeală care să distrugă totul în jur? Şi pe sine, pînă la urmă, dacă înţeleg bine...

— Există o negare continuă a tot ceea ce este, care se manifestă identic la orice scară a universului. Distrugînd galaxii sau atomi, perturbînd pînă şi fluxul informaţiilor ce aleargă prin circuitele optice sau ale unei aşchii de siliciu. Numele ei este entropia. Iar ceea ce reprezint eu pentru Zeu, ceea ce ai devenit tu pentru tine constituie singura forţă ce-i poate sta în cale: scînteia negentropică ce se află în conştiinţa de sine. Şi acum, decide, ce e mai important: să rămîi tu, imaginea ta, pachetul de informaţii structurate care e memoria ta sau **adevărul despre tine?**

Dezamorsează..., adăugă cu o voce ştearsă, obosită.

Degetele lui Mark se încleştară pe metal. Şovăia. La urma-urmei, ce anume din ceea ce **era** era el însuşi? O fantomă care reuşise să-şi cîştige individualitatea, identitatea. El însuşi nu era altceva decît drumul său prin labirint. A alege între o inutilă viaţă-fără-de-moarte, repetîndu-se la nesfîrşit într-un cerc de întîmplări — reale? false? — şi o moarte care să-i dea un sens...

— Cine sînt eu? aproape strigă Mark. O simulare, o eroare într-un program, umbra cuiva mort de mult, rămas doar în memoria operaţională a computerului?

Dar Shamaël nu mai putea, deja, să-l asculte. Imaginea sa începuse să pălească. Broboane de sudoare îi acoperiseră tîmplele. Vorbi cu greu; avea pleoapele strînse de concentrare:

— Fă-o! Fă ce ţi-am spus! De ce stai? Dezamorsează acum mina, cît încă mai pot cuprinde toate etajele tezei mele.

— Dar cum îl pot distruge pe Zeu doar cu o simplă explozie... în care aş pieri eu însumi? Asta nu înseamnă nimic pentru el.

— Greşeşti. Asta înseamnă totul. Gestul tău de revoltă supremă ar fi dovada că nu mai depinzi de el, că ai putut trece în afara sa. Şi în afara ta însăţi! Desigur, ar fi doar scînteia ce ar iniţia o imensă reacţie în lanţ în chiar inima a ceea ce menţine pe Zeu. Ar determina autodistrugerea sa. Bucla de siguranţă, care era certitudinea Zeului că nu vei renunţa la viaţa ta, va pieri. Şocul îl va perturba ireversibil, scoţîndu-l, în final, din funcţiune.

...Dacă noi înşine n-am fi decît simple perforaţii pe o cartelă, ori programe rulînd la întîmplare, fluxuri de electroni într-o memorie magnetică, iar calculatorul în care existăm ar fi zeul nostru, atunci programatorii acestui calculator cine, ce ar

putea fi?, gîndi Mark. Nu cumva ei, cei ascunşi în spatele Zeului, erau adevăraţii vinovaţi?... Nu împotriva lor ar fi trebuit să lupte? Dar exista în univers vreo forţă care să îl ajute să poată face pasul pînă la ei?...

— Şi Arianda? Ce se va întîmpla cu ea? Pentru mine, eu contez prea puţin. Dar ea, nu. Nu voi face ceea ce-mi ceri, decît dacă îmi juri că măcar ea va scăpa.

— Veţi scăpa amîndoi sau veţi dispărea amîndoi, pentru totdeauna. Stă în puterea ta ca jocul să nu ia sfîrşit aici. Dar fă-o, **acum**! Altfel, n-o vei mai face niciodată. Nu mai pot menţine staza temporală. Zeul e pe cale de a ne descoperi din nou şi a ne distruge. Ne-ar putea rade cu totul de pe faţa lumii, anihilînd chiar şi existenţele noastre virtuale, definitiv. Dezamorsează!

— Vă blestem cu războiul vostru cu tot! răcni Mark.

Arianda. Avea s-o regăsească, orice urma să se întîmple. Îi spusese că totul era un vis...

O expresie de împăcare i se aşternu pe chip. Ca pe o ofrandă preţioasă, ridică mina deasupra capului, cu amîndouă mîinile.

Dacă totul era într-adevăr doar un vis, atunci venise, în sfîrşit, timpul să se trezească.

SFÎRŞIT

IMPORTANT!

Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A. şi Societatea „Valdo" S.R.L. intenţionează să editeze în comun, în cadrul colecţiilor de carte „SF" şi „Anticipaţia", următoarele lucrări de referinţă în domeniul SF:

— **Ira Melanox** — Serge Brussolo — **180 lei** (150 p.)

— **Mission to the Stars** — A.E. van Vogt — **180 lei** (150 p.)

— **The Status Civilisation** — R. Sheckley — **180 lei** (150 p.)

— **The Ghost from the Grand Banks** — A.C. Clarke — **250 lei** (200 p.)

— **Febra** — Serge Brussolo — **180 lei** (150 p.)

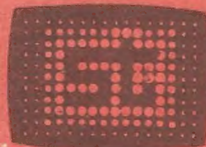
— **Le premier Jour après moi** — Jacques Attali — **180 lei** (150 p.)

— **The Paranormal** — Brian Inglis — **800 lei** (300 p.)

Menţionăm că preţurile sînt calculate pentru condiţiile din decembrie 1991, orice modificare ulterioară (în plus sau în minus) fiind posibilă.

Vă rugăm să ne transmiteţi pe adresa: „Ştiinţă & Tehnică" S.A. Bucureşti, Piaţa Presei Libere 1, cod 79781, preferinţele dumneavoastră, precum şi adresa exactă la care doriţi să primiţi lucrarea. Aceste informaţii ne vor fi deosebit de utile pentru stabilirea tirajului.

Numele şi prenumele ....
....
Adresa: str. .... nr. ....
bl. .... sc. .... et. .... ap. ......
cod .... localitatea ....
....
Decupaţi acest talon, completaţi-l şi trimiteţi-l pe adresa indicată.

Stimați cititori,
începînd cu numărul viitor publicăm
în serial romanul

FĂURITOR DE UNIVERS

de A.E. van Vogt

Umbra ajunsese la mai puțin de cincisprezece metri. Mişcîndu-se cu rapiditatea ce ți-o dă disperarea, Cargill o smulse pe fată din scaun, se instală în locul ei şi ținti. O perdea de foc se înălță la patru metri în fața Umbrei.

Aceasta o ignoră. Continua să înainteze. Bărbatul trase din nou. Flăcările trecură prin Umbră. La cîțiva metri îndărătul ei, iarba şi tufişurile ardeau strălucind. (...)

Cargill încetă să mai tragă. Tremura. În minte îi venise un gînd – o idee nouă, obsedantă. Dacă Umbra nu avea substanță, dacă energia armelor nu însemna nimic pentru ea, cum ar fi putut s-o oprească nişte pereți din metal?

În următoarea clipă avu răspunsul. Lîngă uşă se întrezări o mişcare neclară, o pată întunecată. Lela țipă.

Apoi Umbra apăru în odaie.

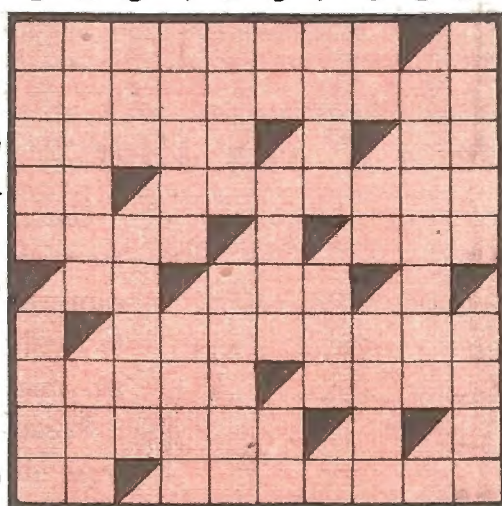
Vă dorim lectură plăcută

Mitologia focului

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL 483

1) AMATERASU — P; 2) VIU — JUPITER; 3) ENRI — IACUTI; 4) SEV — IN — A — RA; 5) TRĂSNET — LUP; 6) AA — AD — HORS; 7) LUCITOR — CM; 8) T — NRA — RUG — O; 9) EMIU — ERNANI; 10) IAR — VA — ATAS; 11) ALIMORI — IIE

Literatura SF

ORIZONTAL: 1. Titlul primului volum (1951) al pentalogiei scrise de renumitul scriitor american Isaac Asimov, o vastă frescă a unei comunități galactice frămîntate de conflicte ample. **2.** „Sfîrșitul...", ingenios roman construit de Isaac Asimov, avînd ca temă călătoria în timp și modificarea cursului istoriei prin intervenții în trecut (nom.). **3.** Scriitor român, cunoscut atît ca autor al volumelor „Omul și Năluca" (1965) și „Prețul secant al genunii" (1974), cît și ca „părinte" al Colecției „Povestiri științifico-fantastice" (Adrian) — Mit fără origine! **4.** Aparțin imperiului! — Arbore înrudit cu stejarul (pl.). **5.** Cunoscută operă compusă de G. Verdi — „O jumătate de...", povestire în care Gheorghe Păun surprinde efectul nefast al unei călătorii în timp. **6.** Dînșii — Iată! (interj.). **7.** „Regii...", nuveletă a scriitorului american George R. Martin, cu care acesta a obținut două importante premii ale genului: Nebula (1979) și Hugo (1980) (nom.). **8.** Cu cute — Uscat. **9.** Scriitor american (n. 1920), unul dintre cei mai prestigioși scriitori contemporani de literatură științifico-fantastică, autor al romanelor: „Eu, robotul" (1950), „Fundația" (1951), „Fundația și Imperiul" (1952), „A doua Fundație" (1953), „Marginea Fundației" (1982), „Fundația și Pămîntul" (1986) etc. **10.** Soare egiptean — Aparate pe care vizionarul Jules Verne le-a prevăzut, cu mult înainte ca acestea să fie realizate, în romanele: „Uimitoarea aventură a misiunii Barsac" și „Robur Cuceritorul".

VERTICAL: 1. „...oamenilor de piatră", cel mai reușit roman al cuplului de scriitori români format din G. Anania și R. Bărbulescu — „Drumul lui...", interesant roman al scriitorului bulgar Liuben Dilov. **2.** Domeniu al literaturii științifico-fantastice în care se încadrează scrierile ce înfățișează lumi perfecte, ideale, în care o mulțime de visuri ale omenirii au prins viață — Se află la intrare. **3.** Tumoare mică, nedureroasă, apărută pe piele — „...lui Cronos", culegere de povestiri și nuvele a reputatului scriitor român Vladimir Colin. **4.** A consuma stupefiante — „A da...", sintagmă sinonimă cu „a da năvală". **5.** Lanț muntos de pe continentul american — Sfîrșit (înv.). **6.** Tei! — „...nisipurilor", scriere aparținînd scriitorului american George R. Martin (nom.) — Vid la început! **7.** Locuitor de la munte — „Viața sub...", schiță în care Corneliu Omescu descrie viața unor oameni-amfibii dintr-un viitor îndepărtat. **8.** Abis! — Adio la final! — „...major" și „...minor", denumirile a două formațiuni stelare. **9.** Acțiune de determinare a concentrației unei soluții prin analiză volumetrică (pl.). **10.** „...gîndurilor", denumirea unui roman, aparținînd scriitorului Herbert W. Franke, în care se descrie o lume viitoare dezumanizată, în care indivizii „nereușiți" sînt depistați cu ajutorul unor teste și eliminați din societate (nom.) — Scînteile minții (sg.).

Dicționar:IGA

OVIDIU RUȚĂ

Lei 25